

*Årets Pressefoto 2015 er fotograferet
af Jacob Ehrbahn, POLITIKEN*

Årets Pressefoto 2015

AJOUR

Årets Pressefoto 2015

Udgivet i 2016 af
Forlaget Årets Pressefoto i
samarbejde med Forlaget Ajour

Oplag: 3.650
ISSN 0109-0440
ISBN 978-87-92816-98-6
1. udgave, 1. oplag

Gengivelse af tekst og billeder er
kun tilladt i forbindelse med omtale af
udstillingen Årets Pressefoto 2015.
Fotografens navn skal angives ved billederne.
Billederne må ikke beskæres ved gengivelse.

Redaktion: Lars Lindskov, Nils Meilvang,
Birgitte Vogelius og Flemming Sørensen.
Tekst: Irene Greve. Billedintroduktioner og
billedtekster er skrevet af fotograferne selv.
Teknik og afvikling: Johnny Frederiksen,
Nils Meilvang, Flemming Hansen, Robert Wengler,
Cæcilie Philipa Vibe Pedersen og Lars Horn.

Design og produktion:
Flemming Sørensen, www.fl-sorensen.dk

Tryk: Narayana Press
Typografi: Aller
Papir: 130 g Munken Pure,
135 g Scheufelen BSV Matt og
350 g Invercote Creato Matt

Forlaget Årets Pressefoto

Pressefotografforbundet
Gammel Strand 46
1202 København K.
Telefon: 33 42 80 00
pressefotografforbundet.dk

Forlaget Ajour

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole
Olof Palmes Allé 11
8200 Aarhus N.
Telefon 89 44 04 40
ajour.dmjx.dk

Pressefotografforbundet organiserer
professionelle fotografer, der primært har
fotojournalistik som arbejdsområde.
Det blev grundlagt i 1912 og er det ældste
af sin slags i verden. Der er i dag 885 medlemmer
af Pressefotografforbundet.

Den første konkurrence om Årets Pressefoto
blev holdt i 1974, hvor der blev indsendt 360 fotos.

aaretspressefoto.dk

Årets Pressefoto 2015

FORLAGET ÅRETS PRESSEFOTO

•
AJOUR

Canon

"Kameraets samlede kvaliteter gør dig i stand at flytte grænserne for, hvad der er muligt."

Richard Walch, Canon Ambassador

Foto: Richard Walch

EOS-1D X
Mark II

come

and

see

CPN
Canon Professional Network

Canon Professional Network (CPN) er din vigtigste kilde til masser af interessant og brugbar viden om foto, video og print. Et online forum til dig, der vil noget seriøst med fotografi.

Tilmeld dig på canon.dk/cpn og vær opdateret på den nyeste viden inden for din branche.

Forord

Historisk mange mennesker søger mod Europa. Årsagerne er mange: borgerkrig, fattigdom, forfølgelse. Og drivkraften er det håb om et bedre liv, som har drevet mennesker til alle tider.

Migrations- og flygtningekrisen er den måske største og mest komplicerede krise, vi endnu har set i dette århundrede.

Alt det bærer en lille familie på sine skuldre i det fotografi, der i år vinder prisen som Årets Pressefoto. Det er et hjerteskrærende billede af den frygt, som forældre og børn må leve med.

Publikationen "Årets Pressefoto 2015" rummer mange stærke fotografier, og en stor del skildrer mennesker på flugt. Billederne er i sagens natur præget af mørke og gru, men jeg hæfter mig også ved et lysstrejf. Den danske politibetjent, der midt på vejen har sat sig i skrædderstilling og giver en lille pige et helle på flugten.

Danske pressefotografer skildrer tidens store udfordringer – altid med respekt for de mennesker, I fotograferer. Tak for arbejdet. I er en højt kvalificeret og helt uundværlig del af journalistikken og debatten.

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister og Pressens minister

Indhold

5	Forord	66	Årets Sportsbillede, Reportage
7	Indledning	82	Årets Reportage, Danmark
8	Citater fra juryens arbejde	92	Årets Reportage, Udland
9	Årets Pressefoto i tal	106	Årets Danske Hverdagsbillede
11	Konkurrencen Årets Pressefoto	112	Årets Åben Klasse
12	Årets juryer	124	Årets Lange Indslag, tv/web
13	Nominerede og vindere	127	Årets Korte Indslag, tv/web
14	Årets Pressefoto	130	Årets Åben Klasse, tv/web
16	Årets Pressefotograf	135	Portræt af Årets Pressefotograf
24	Årets Nyhedsbillede, Danmark	136	Vice: Ung, vild og seriøs med fotografi
34	Årets Nyhedsbillede, Udland	138	Må man det?
50	Årets Portræt	140	Årets fotobøger
62	Årets Sportsbillede, Action	143	To billeder – samme historie

Livet er for kort til ikke at være modig ...

En af verdens mest berømte krigsfotografer, Robert Capa, sagde: "Hvis dine billeder ikke er gode nok, er det fordi, du ikke har været tæt nok på".

Og pressefotografer og fotojournalister kommer tæt på. Nogle synes måske for tæt på, og andre synes måske, det er de forkerte begivenheder, der bliver fotograferet og offentliggjort. Der er altid hensyn at tage – både når man fotograferer, og når man som medie bringer noget frem – og det er ikke nødvendigvis de samme overvejelser, der ligger til grund ved fotograferingen og ved offentliggørelsen.

Fotografiet af den druknede 3-årige Aylan Kurdi på stranden ved Bodrum i Tyrkiet er et af den slags billeder, mange giver en ekstra tanke, men også giver medierne nogle overvejelser, om det er for stærkt til at viderebringe?

Fotografier og tv-indslag har altid påvirket modtagerne og kræver derfor etiske overvejelser. Det er vi gode til i Danmark, hvor også satiretegninger er blevet velkendte og har skabt mange etiske diskussioner. Modsat satiretegninger har fotografiet haft sandheden som ledsager. Et nyhedsfotografi er en gengivelse af noget, der er sket – det er en subjektiv gengivelse, da det er fotografen, der har valgt det udsnit og den brøkdal af et sekund, som fotografen har ment, var det væsentlige, men begivenheden har fundet sted. I disse år er der store diskussioner mellem de forskellige former for fotografi, hvor teknologien har gjort det nemmere at lave om på begivenhederne og det udtryk, der videregives. Det er vigtige diskussioner, og de vil fortsætte, men det er vigtigt, at nyhedsfotografiet afspejler virkeligheden – og det gør det.

Forfatteren Ernest Hemingway sagde noget i retning af: "Red blot verden, hvis vi andre må beskrive den, som den er", og det har altid været et spørgsmål til fotografer og fotojournalister i frontlinjen – kan tiden bruges bedre end at tage billeder og formidle de begivenheder, der finder sted fx ved at hjælpe til på stedet. Det skal understreges, at den formidling af verdens store og små begivenheder er vigtig. I 2015 var der danske fotografer og mediefolk, der hjalp til under flygtningestrømmen til de græske øer og kombinerede hjælpen med fotografering – en svær balancegang!

Flygtningestrømmen ramte også Danmark, og flere hundrede flygtninge gik ad den sønderjyske motorvej. Et par billeder af en politibetjent, der leger med en lille syriske pige midt på motorvejen, blev set af millioner af mennesker verden over og gav et noget andet billede af Danmark end satiretegninger, den senere smykkekelov m.v.

Det var en del af historieskrivningen, men også kun en lille del!

Da politiet senere på dagen ikke længere ville lege, skulle pressen forlade motorvejen og ikke længere have mulighed for at dokumentere, hvad der rent faktisk skete og fortælle den hele historie. Det endte med, at en fotograf blev anholdt og nu er blevet tiltalt. Politiet har heller ikke helt kunnet finde rundt i det, så den seneste tiltale handler om, at politiets anvisninger ikke blev fulgt. Set ud fra et demokratisk og mediemæssigt synspunkt er det nærmest utilgiveligt at hindre medierne i at følge en så historisk begivenhed og skildre virkeligheden uden at skulle anholdes og efterfølgende tiltales.

Fotografen, Martin Lehmann, var modig den dag på motorvejen. Han insisterede på, at det var vigtigt, at han var tilstede og kunne vise Danmark, hvad der rent faktisk skete – at historieskrivningen ikke slutter, når nogen gerne vil skjule noget.

Da krigsfotografen Robert Capa den 25. maj 1954 trådte på en landmine i det daværende Indokina, kom han for tæt på, så lad os også have det i baghovedet – hvis dine billeder ikke kommer i medierne, har du måske været for tæt på ... eller nogen vil skjule noget!

Lars Lindskov
Formand for Pressefotografforbundet

Citater fra juryens arbejde

Nyhedsbillede Danmark

- Der er mange serier fra Rødby og Padborg. Men nogle er markant stærkere end andre.

Nyhedsbillede Udland

- Når en nyhed som terror og flygtningestrømmen strækker sig over så lang tid, kan det blive svært at skelne mellem nyhed og reportage.

Reportage Danmark

- Hvor tæt på eller langt fra skal man være? Flere serier har gode billeder, men er ikke stærke nok som helhed, fordi der mangler nærvær.

Reportage Udland

- Vi savner lidt de store, individuelle og originale projekter. De virker fraværende i år, selv om der er mange gode serier.

Sport Reportage

- Her er skønhed, variation og gode fortællinger. Men vi vælger altså ikke noget med Brøndbyfans!

Sport Action

- Hvordan undgår vi at gentage os selv år efter år? Og hvad er det ultimative actionbillede?

Dansk hverdag

- Man bliver helt vildt nysgerrig af at se på det billede. Hvad laver de egentlig?

Portræt

- Der er masser af klassiske billeder, men ikke så mange der stikker helt af.

Åben Klasse

- Det er virkelig sjældent, at man får et nyt perspektiv på så stor en historie.

Levende billeder, Korte Indslag

- Man bliver så glad, når medvirkende bliver i billedet, så man får lov til at være sammen med dem, der siger noget.

Levende billeder, Lange Indslag

- Det er lidt for tydeligt, at mange har gået i samme skole. Produktionerne er plastret til med speak og næsten helt uden reallyd.

Levende billeder, Åben Klasse

- Nogle er superstærke på billedsiden, mens andre er helt klart skarpe på lyd og fortælling.

Årets Pressefoto i tal

Kategori	Enkeltbilleder	Serier/Billeder	Billeder i alt	Bidrag
Årets Nyhedsbillede, Danmark	180	25 137	317	
Årets Nyhedsbillede, Udland	22	14 96	118	
Årets Reportage, Danmark	58	62 404	462	
Årets Reportage, Udland	24	34 246	270	
Årets Sportsbillede, Action	81		81	
Årets Sportsbillede, Reportage	58	27 161	219	
Årets Danske Hverdagsbillede	269		269	
Årets Portræt	395	26 139	534	
Årets Åben Klasse	95	57 345	440	
Årets Korte Indslag, tv/web				49
Årets Lange Indslag, tv/web				8
Årets Åben Klasse, tv/web				11
I alt	1.182	245 1.528	2.710	68

179 medlemmer indsendte tilsammen 2.710 fotos og 68 tv-indslag/webproduktioner.

Sidste år var de tilsvarende tal 2.902 fotos og 66 tv-indslag/webproduktioner.

De indsendte fotos fordeler sig med 1.182 enkeltbilleder og 1.528 billeder fra 245 serier.

Der kan ikke indsendes serier i kategorierne Årets Danske Hverdagsbillede og Årets Sportsbillede, Action.

Årets 245 serier fordeler sig således:

6 serier med 2 billeder

8 serier med 3 billeder

15 serier med 4 billeder

56 serier med 5 billeder

42 serier med 6 billeder

44 serier med 7 billeder

74 serier med 8 billeder.

Halvdelen af samtlige indsendte billeder er taget med et Canon-kamera, heraf 27 % med et Canon EOS 5D Mark III.

30 % er fotograferet med Nikon, flest med Nikon D4, mens en enkelt procent er fotograferet med Leica.

De resterende 19 % dækker bl.a. over indscannede billeder fra analoge kameraer.

D5

I AM THE ONE WHO GOT THE SHOT

Sport photographer and Nikon European Ambassador
Joel Marklund tries out the new Nikon D5

4K
UHD

I AM THE NEW NIKON D5. Jeg ser mere end dit øje. Jeg har et utroligt og revolutionerende 153-punkters AF-system, som sporer et hvert motiv, du vil optage, og med min enorme buffer kan du skyde billedserier på op til 200 NEF RAW-billeder i ét hug. Min 20 megapixel store FX-billedsensor og min 180K pixel lysmålingssensor genkender med stor præcision dit motiv og sikrer krystallklare detaljer. Jeg skyder op til 14 billeder i sekundet og har 4K UHD-video. Min utrolige ISO-følsomhed på 102.400 gør det muligt for dig at arbejde under selv de mest ekstreme lysforhold. I AM VISION OUTPERFORMED. nikon.dk

At the heart of the image

Konkurrencen Årets Pressefoto

■ Årets Pressefoto har været holdt siden 1974. Konkurrencen skal sætte den højeste fællesnævner for fotojournalistisk etik.

■ Billeder, der deltager i konkurrencen, skal give en fair og troværdig gengivelse af det, der skete foran kameraet i eksponeringsøjeblikket. Deltagerne må gerne efterbehandle billederne i overensstemmelse med god praksis.

■ Det er kun medlemmer af Pressefotograf-forbundet, der kan deltage i konkurrencen. Hver deltager må indsende op til 25 stillbilleder og op til seks tv-/webproduktioner.

■ Fotografen bestemmer selv, hvor mange billeder (højst 8) der skal være i en serie. Hvis fotografen tillader det, kan juryen plukke et enkelt billede ud af en serie og kun nominere det.

■ Inden for Levende Billeder skal alt materiale til kategorien Årets Korte Indslag være produceret i 2015. I Årets Lange Indslag og Åben Klasse kan ældre optagelser anvendes, men produktionen skal være færdigredigeret i 2015.

■ To forskellige juryer dømmer i årets konkurrence. Den ene jury beskæftiger sig kun med stillbilleder, den anden ser kun på levende billeder og produktioner til web.

■ Det er juryernes opgave at udpege vinderne i de i alt 14 kategorier.

■ I hver kategori udpeges der op til tre nominerede, hvoraf den ene kåres som vinder. I kategorierne Årets Pressefotograf og Årets Pressefoto udpeges udelukkende en vinder.

■ Alle billedkategorierne, på nær Årets Pressefoto, Årets Danske Hverdagsbillede og Årets Sportsbillede Action, kan være enten en serie eller et enkeltbillede.

■ Juryen må ikke redigere i en indsendt serie eller skabe en ny serie på baggrund af det indsendte materiale. Men juryen kan vælge at flytte enkeltbilleder eller en serie til en anden kategori.

■ Juryerne mødes i januar og offentliggør de nominerede (i 2015 37 nominerede), men først ved prisuddelingen og åbningen af udstillingen i marts bliver spændingen udløst.

■ Alle vinderbilleder og -produktioner vises sammen med alle nominerede billeder og produktioner på tre vandrestillinger, der vises rundt i hele Danmark i løbet af 2016.

Jury for fotografi

Jan Grarup har gennem næsten 30 år dækket humane og væbnede konflikter over hele verden. Han har høstet masser af international anerkendelse bl.a. Leica Oskar Barnack Award i 2011, og herhjemme er han blevet Årets Pressefotograf fem gange, har vundet Årets Pressefoto fem gange samt modtaget yderligere 24 andre priser i konkurrencen. Jan har udgivet fire bøger, udstillet på danske og internationale gallerier, var medstifter af fotogruppen Noor, men arbejder i dag uafhængigt.

Linda Kastrup (tidl. Henriksen) er fotojournalist på Berlingske, hvor hun fejrede 25 års jubilæum i 2015. Hun er uddannet på DJH i 1994 og har gennem årene vundet flere priser i Årets Pressefoto særligt med reportager og hverdagsbilleder fra Danmark. Linda var også en af de første, der markerede sig med produktioner inden for multimedia. I 2006 blev hun kåret som Årets Pressefotograf og sad første gang i juryen i 2009.

Benjamin Kürstein er chefredaktør, eller head of content, på Vice i Danmark og lidt af en kamæleon inden for dansk journalistik. Fra 2006-2011 var han fotojournalist på først 24timer og derefter Ekstra Bladet. I 2011 rykkede han til USA som korrespondent for Ekstra Bladet og havde i mellemtiden også samlet et videokamera op, så han både kunne levere tekst, billeder og video. I 2013 flyttede han til Singapore som asienkorrespondent for TV 2, inden han sidste år fik jobbet på Vice i København.

Michael Bager er mildest talt et kendt ansigt i AP-sammenhænge, selvom vi bedst kender ham som den, der styrer teknikken. Men da han i 2014 blev udnævnt til fotochef for Fynske Medier, måtte han træde ud af bestyrelsen for PF og kunne derfor ikke være med i AP, før han altså i år blev inviteret med i juryen. Michael er uddannet fotojournalist på DJH i 1990 og har arbejdet for Fyns Amts Avis siden 1993 som fotograf, billedredaktør og udvikler af lokale tiltag.

Steffen Jensen er et kendt ansigt på de danske tv-skærme. Han har været mellemøstenkorrespondent for TV 2 siden kanalens fødsel i 1988, men startede egentlig med at læse arkæologi, inden han kastede sig over journalistikken. Steffen har bl.a. undervist på DJH og Syddansk Universitet, holder mange foredrag, blogger og fotograferer også på sine reportagereser. Han har udgivet to bøger, hvoraf den ene også indeholder et udvalg af hans fotografier.

Carsten Reenberg er instruktør, fotograf og tv-fotograf på TV 2. Oprindeligt er han uddannet pressefotograf, og han har vundet titlen som Årets Pressefotograf fire gange bl.a. i 1988. Men de levende billeder tog over og i 1989 blev han Årets TV-fotograf. Han er tidligere bestyrelsesmedlem af PF, og var medvirkende til oprettelsen af fotojournalistuddannelsen på Danmarks Journalisthøjskole.

Mette Korsgaard uddannede sig til socialpædagog, inden hun blev journalist på DJH i 1992. I de første år arbejdede hun på Politiken, inden hun i 1996 flyttede til Danmarks Radio, hvor hun i elleve år fungerede som tilrettelægger og redaktør. I 2008 gik hun freelance med eget filmselskab, Kragefilm, hvor hun producerer dokumentarfilm bl.a. den prisbelønnede "Min barndom i helvede". Mette har desuden i en årrække været ekstern lektor på DJH og Aarhus Universitet.

Michael Koch er uddannet pressefotograf fra DJH i 1992 og tilbragte praktikken i Politikens hus. Han har arbejdet som fotograf på Jydske Vestkysten og Nordjyske Medier og har siden 2011 været fotoredaktør samme sted, hvor han bl.a. har ansvaret for undervisningen af husets fotografer i video på DSLR. Siden 2005 har han desuden været en af de to kursusledere på videokurser i Minnesota, USA.

FOTOS: Robert Wengler

Jury for tv og web

Nominerede og vindere

Årets Pressefoto

14 **Jacob Ehrbahn** POLITIKEN

Årets Pressefotograf

16 **Joachim Ladefoged** JYLLANDS-POSTEN

Årets Nyhedsbillede, Danmark

22 **Michael Drost-Hansen** FREELANCE
Asger Ladefoged BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX
Kenneth Meyer EKSTRA BLADET

Årets Nyhedsbillede, Udland

34 **Jacob Ehrbahn** POLITIKEN
Asger Ladefoged BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX
Gregers Tycho JYLLANDS-POSTEN

Årets Portræt

50 **Miriam Dalsgaard** POLITIKEN
Asbjørn Sand FREELANCE
Søren Bidstrup BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Årets Sportsbillede, Action

62 **Liselotte Sabroe** BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX
Nikolai Linares BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX
Mads Claus Rasmussen FREELANCE

Årets Sportsbillede, Reportage

66 **Kasper Thorup Løftgaard** DMJX
Nikolai Linares BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX
Jeppe Carlsen FREELANCE

Årets Reportage, Danmark

82 **Joachim Adrian** POLITIKEN
Steven Achiam FREELANCE
Janus Engel Rasmussen POLITIKEN

Årets Reportage, Udland

92 **Rasmus Flindt Pedersen** FREELANCE/EKSTRA BLADET
Sofie Amalie Klougart FREELANCE
Klaus Bo FREELANCE

Årets Danske Hverdagsbillede

106 **Bax Lindhardt** BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX
Mathias Svold Maagaard DMJX/JYLLANDS-POSTEN
Stine Bidstrup JYLLANDS-POSTEN

Årets Åben Klasse

112 **Rasmus Degnbol** FREELANCE
Jakob Carlsen FREELANCE
Marie Hald FREELANCE

Årets Lange Indslag, tv/web

124 **Anders Birch & Jakob Vølver** UNITED PRODUCTION
Jesper Sterum TV 2/ØSTJYLLAND
Christian Als FREELANCE & Kristoffer Juel FREELANCE

Årets Korte Indslag, tv/web

127 **Anders Albjerg** DMJX
Kristina Herlev Wulff DR NYHEDER
Stephan Brandt Lilliecrona TV 2 NYHEDERNE

Årets Åben Klasse, tv/web

130 **Kenneth Lysbjerg Koustrup** DMJX
& **Louise Koustrup** DMJX
Bax Lindhardt BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX
Henrik Kastenskov BOMBAY FLYING CLUB

aaetspressefoto.dk viser alle vinderbillederne siden konkurrencens start i 1974.

DMJX = Fotojournaliststuderende på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

FOTO: Jacob Ehrbahn,
Årets Pressefoto 2015

Billedet indgår også i serien "Drømmen om et bedre liv", der vinder kategorien Årets Nyhedsbillede Udland, se side 34.

Årets Pressefoto

Jacob Ehrbahn POLITIKEN

Drømmen om et bedre liv: Over en million flygtninge og migranter søgte i 2015 til Europa. Langt de fleste betalte menneskesmuglere for at fragte dem over havet fra Tyrkiet eller det nordlige Afrika til Europa. Presset har fået EU's asylregler til at bryde sammen og medlemslandene til at konkurrere om, hvem der kan holde flest flygtninge væk fra deres egne grænser. Pigtrådshegn, tåregas, grænsekontrol, asylstramninger og manglende humanitær hjælp har ikke kunnet stoppe strømmen af mennesker på flugt fra krig, undertrykkelse og fattigdom, men har i stedet skabt kaotiske tilstande mange steder på flygtningenes vej.

Torsdag den 27. august kl. 08:01 tager en flygtningefamilie chancen og kravler under det kontroversielle grænsehegn, som Ungarn er ved at opføre på grænsen til Serbien. Pigtråden fanger den lille piges hår, så det koster dyrebare sekunder at få hende fri. Manden, der holder hegnet, når ikke med, inden de ungarske grænsevagter er på pletten, men tager chancen og kommer over en time og tyve minutter senere. Det gælder om at undslippe politiet og dermed registreringen og fingeraftrykkene, der i princippet vil tvinge dem til at søge asyl i Ungarn.

Juryen: I bare et enkelt fotografi er det lykkedes Jacob Ehrbahn at indkapsle hele den store historie: Verden er i nød, mennesker flygter, og vi prøver at holde dem ude. Billedet opsummerer hele situationen, eller katastrofen, om man vil, og har stærke referencer tilbage i tiden. Det er med andre ord et ikonisk billede på den største begivenhed i året. Samtidig er det fejlfrit, malerisk og viser helt utvetydigt, men med mange facetter, hvad der er på spil. Dette foto er ikke resultatet af held. Det er taget af en dygtig fotograf, der ved, hvor han skal være, og som gennearbejder sit materiale. Derfor var der (til dommernes egen forbavselse) rørende enighed og slet ingen diskussion om, at netop dette billede er Årets Pressefoto.

Årets Pressefoto

Joachim Ladefoged JYLLANDS-POSTEN

Flygtninge bliver mødt af den nyopførte ungarske mur og må finde en ny vej op igennem Europa.

En ung dreng våger over en sovende pige på grænsen mellem Serbien og Ungarn.

Flygtningene, som håbede på, at de kunne komme igennem Serbien og videre op igennem Ungarn, blev mødt af en nybygget græsemur og et stort opbud af kampklædte betjente. Så de blev tvunget til at overnatte under den åbne himmel, inden turen næste dag gik videre mod Kroatien og den nye vej videre op i Europa.

FOTO: Joachim Ladefoged,
Årets Pressefoto (1:5)

Juryen: Skal man dømme efter den indsendte kollektion, er alsidigheden Joachim Ladefogeds største force. Det er altid svært at sætte fem billeder sammen, der viser, hvem man er, og hvor meget forskelligt man arbejder med. Men det er et umiskendeligt styrketegn, når en fotograf både kan tage en dagligdags opgave som et Luciaoptog og løse den så kreativt og samtidig levere fire andre billeder, der spænder fra en Nato-øvelse i det grønne med næsten Martin Parr-agtige elementer til et varmt og empatisk fotografi af et lille barn, der sover i kaos og et fint portræt af en kvinde, der har mistet sit barn. Vi har at gøre med et meget visuelt menneske, der let veksler mellem det klassiske sort/hvide og et mere ekspressivt farvesprog. Han kender sine formgreb og sætter tydeligvis barren højt.

Luciaoptog i Olafur Eliassons Regnbue på toppen af Aros Museum i Aarhus.

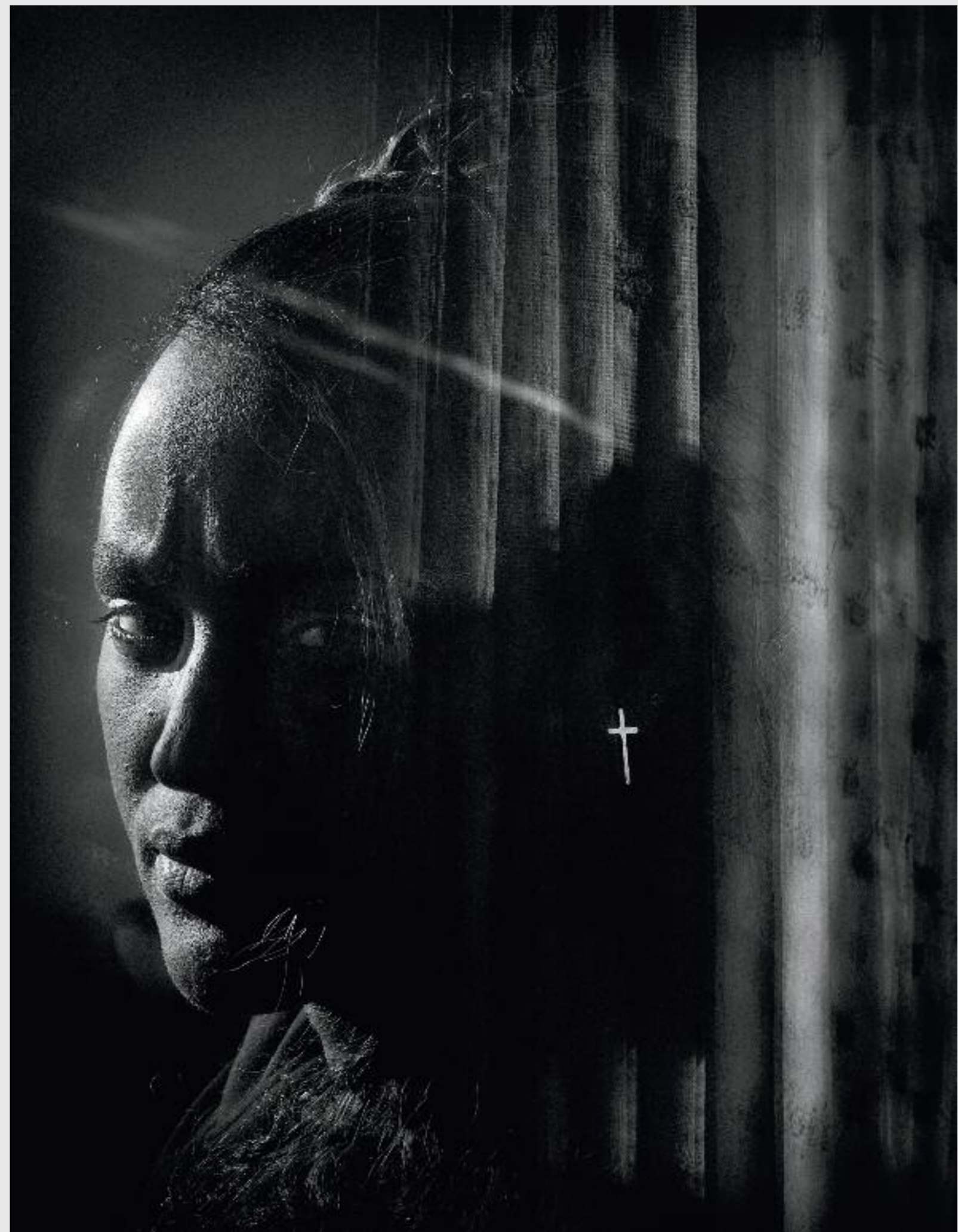
FOTO: Joachim Ladefoged,
Årets Pressefoto (2:5)

→

Misrat vågnede op en morgen og opdagede til sin rædsel, at hendes to børn var blevet kidnappet til Somalia af hendes eksmand. Nu er hun blevet genforenet med dem, men sorgen og smerten over ikke at have set dem vokse op sidder stadigvæk dybt i hende.

FOTO: *Joachim Ladefoged,*
Årets Pressefoto (3:5)

En familie hygger sig ved siden af en pansret FN-vogn. Det danske militær holder åbent hus for alle i militærets øvelsesterræn ved Blåvand på den jyske vestkyst. Det tiltrækker en masse nysgerrige danskere og turister, som med stor interesse kigger på alt isenkrammet, der bliver vist frem, gamle kanoner, nye kampvogne, soldater der leger krig. F-16-fly drøner rundt i luften, og der bliver sprunget i faldskærm.

FOTO: Joachim Ladefoged,
Årets Pressefoto (4:5)

Flygtninge bliver mødt af den nyopførte ungarske mur og må finde en ny vej op igennem Europa. En ældre flygtningemand får hjerte-massage på grænsen mellem Serbien og Kroatien. Efter at Ungarn havde lukket sin grænse til Serbien med et nyt hegn, blev flygtningene tvunget til at finde en ny vej op i Europa og satte kursen mod Kroatien, som stadigvæk var åbent. For at komme ind i Kroatien blev de nødt til at vandre 3 km fra Serbien ind i Ungarn i 38 graders varme, og her skulle de vente på videre transport. Men varmen gjorde turen og ventetiden ulideligt hård.

FOTO: Joachim Ladefoged,
Årets Pressefoto (5:5)

Årets Nyhedsbillede, Danmark

Michael Drost-Hansen FREELANCE

E45. I september kom flygtningekrisen for alvor til Danmark. Tusindvis ankom til Danmark i Rødby og Padborg. Mange ville ikke søge asyl i Danmark, men ville videre til Sverige. Derfor lod de sig ikke registrere. I Padborg begyndte en stor gruppe flygtninge i stedet at gå ad motorvejen E45 i håbet om at nå Sverige på den ene eller den anden måde.

E45. Ti kilometer nord for Padborg er gruppen ved godt mod. Den lange tur tager dog hårdt på børnene. Flere bliver kørt på kufferter, mens andre må bæres.

FOTO: Michael Drost-Hansen (2:8)

E45. Den 9. september begynder en flok flygtninge at vandre nordpå ad motorvej E45. De vil ikke søge asyl i Danmark. De fleste vil videre til Sverige. Gruppen består mest af unge mænd, men der er også mange kvinder, børn og ældre mennesker iblandt dem.

FOTO: Michael Drost-Hansen (1:8)

Juryen: Det vigtigste ved denne serie er, at den dokumenterer en historie, vi ikke har set før i Danmark. Det er danmarkshistorie og en begivenhed, der lige som angrebet på Krudttønden og Synagogen fik os til at indse, at vi ikke er isolerede fra resten af verden. Ud af mange mulige var Michael Drost-Hansens serie vinderen, fordi han bedst fanger kaosset og de mange nuancer. Han når hele vejen rundt om begivenheden fra forvirring til hjertervarme og det lettere absurde, så udvalget af billeder er alsidigt med både drama, glæde og lidt humor. Alle de følelser, der var i spil, da verden kom til Danmark.

Som vinder af Årets Nyhedsbillede, Danmark har Michael Drost-Hansen modtaget Scanpix's pris.

E45. I en pause finder en politimand tid til at gå med på en lille piges leg. Pigen hedder Noor Al-Saedi. Hun er seks år gammel og kommer fra Irak. I hvilken er hånden er ringen? Legen hedder mheibes og er en populær leg i Irak under ramadanen.

FOTO: Michael Drost-Hansen, (3:8)

→

E45. Politiet spærrer den videre færden på motorvejen ved en afkørsel. En lille gruppe fremtrædende unge mænd diskuterer, hvordan de skal fortsætte.

FOTO: Michael Drost-Hansen (4:8)

E45. Gruppen vælger at storme igennem politiets barrikade. De bryder nemt igennem og fortsætter deres vandring på motorvejen.

FOTO: Michael Drost-Hansen (5:8)

E45. Ved afkørslen ved Rødekro stopper gruppen. Efter et kort ophold løber flokken over midterrabatten og den anden vejbane, hvorefter de løber i alle retninger.

FOTO: Michael Drost-Hansen (6:8)

E45. Turen går nu hurtigt væk fra politiet. I løb spredes den store gruppe af flygtninge. Ved afkørslen har mange danskere med anden etnisk herkomst samlet sig for at give flygtningene mad og drikke. I forvirringen greb flygtningene, hvad de kunne bære og fortsatte deres flugt fra politiet.

FOTO: Michael Drost-Hansen (7:8)

E45. For enden af afkørslen ventede flere biler. Mange af flygtningene blev hurtigt ledt ind i bilerne og kørt væk. Primært familier med ældre og børn.

FOTO: Michael Drost-Hansen (8:8)

Nomineret til Årets Nyhedsbillede, Danmark

Asger Ladefoged BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

30.000 danskere er samlet på Gunnar Nu Hansens Plads på Østerbro i København for at mindes de to ofre, Finn Nørgaard og Dan Uzan, der mistede livet under terrorangrebet, der ramte København den 14. februar 2015. Anita Bundgaard betragter mindehøjtideligheden fra afstand i sin lejlighed på Østerbrogade.

FOTO: Asger Ladefoged

Juryen: Attentatet i København beviste heldigvis også, at en sådan begivenhed kunne bringe os tættere sammen. Præcis den følelse er udtrykt i dette billede. Vi er samlede, men vi er også beskuere. Det private blev i høj grad berørt, og det element får Asger Ladefoged med, hvilket løfter fotografiet til et andet niveau. Han har truffet et andet valg end at stå nede på pladsen og trækker os i stedet med ind i den private sfære hos dem, der kigger på danskerne. Det er stærkt, og det fungerer.

Nomineret til Årets Nyhedsbillede, Danmark

Kenneth Meyer EKSTRA BLADET

Den 14. og 15. februar udførte en såkaldt "lone gunman" i alt to terrorangreb i København. To civile mænd blev dræbt og 5 politifolk blev såret af skud.

Søndag den 15. februar kl. 04.50 bliver gerningsmanden til de to terrorangreb i København anråbt af Politiets Aktionsstyrke på Svanevej. Den 22-årige Omar Abdel Hamid el-Hussein vælger at affyre skud mod aktionsstyrken, som besvarer beskydningen og dræber ham på stedet.

FOTO: Kenneth Meyer

Juryen: Menneskejagten i København varede i næsten et døgn, som var de måske mest kaotiske og frygtindgydende timer i byen i 70 år. Ved at være til stede i det øjeblik, hvor det hele blev forløst, fanger Kenneth Meyer i sit billede essensen af dette døgn. Det er et klassisk nyhedsbillede, der illustrerer det markante tab af uskyld. Da den islamiske terror også kom til Danmark, forstod vi, at der også i vores egen midte kan vokse noget, der ønsker at skade os. Efter Paris diskuterede vi, om det kunne ske. Nu ved vi, at det kan ske igen.

Årets Nyhedsbillede, Udland

Jacob Ehrbahn POLITIKEN

Drømmen om et bedre liv. Over en million flygtninge og migranter søgte i 2015 til Europa. Langt de fleste betalte menneskesmuglere for at fragte dem over havet fra Tyrkiet eller det nordlige Afrika til Europa. Presset har fået EU's asylregler til at bryde sammen og medlemslandene til at konkurrere om, hvem der kan holde flest flygtninge væk fra deres egne grænser. Pigtrådshegn, tåregas, grænsekontrol, asylstramninger og manglende humanitær hjælp har ikke kunnet stoppe strømmen af mennesker på flugt fra krig, undertrykkelse og fattigdom, men har i stedet skabt kaotiske tilstande mange steder på flygtningenes vej.

En båd med folk fra Syrien og Afghanistan går i land på den græske ø Lesbos. De har haft en hård overfart fra Tyrkiet, og alle er utrolig lettede, da de endelig kommer i land. Flere græder af glæde, en mand tænder et nødblus, og folk danser, synger, beder og tager billeder af hinanden. Glæden bliver hurtigt afløst af skuffelse, da de får at vide, at de skal gå 60-70 km hen over øen i kuperet terræn i bagende hede for at komme til et registreringscenter. De må hverken tage taxier, busser eller bo på hoteller. Ifølge loven er de illegalt i landet, og folk kan blive straffet for at hjælpe dem.

FOTO: Jacob Ehrbahn (1:8)

Juryen: Jacob Ehrbahns serie er meget, meget stærk, og der var ikke nogen tvivl om, at den var en vinder. Den er godt fotograferet, velkomponeret, veltimet og varieret i de afbildedes følelser. Man mærker stort nærvær og værdighed, fordi han går så uhyre tæt på med sin vidvinkel, at man nærmest kan lugte og mærke, hvor han er. Reportagen som helhed udstråler den store energi og arbejdsvilje, der skal til for at følge denne tragedie, hvor vi både bliver præsenteret for hurtige actionskud og billeder med stille eftertænksomhed. Sjældent har vi set et fotografi af papkasser 'larme' så meget. Alle billeder er gode, og nogle har klare ikoniske kvaliteter.

Som vinder af Årets Nyhedsbillede, Udland har Jacob Ehrbahn modtaget Berlingskes pris.

Drømmen om et bedre liv. En mand falder grædende om og råber "why no help, why no help", da han endelig kommer i land. Mange af passagererne fra denne overfart er synligt berørte og græder. De har været på havet i to timer og måtte hele turen øse vand ud af båden. De var meget tæt på at kænre, og alt og alle er gennemblødt.

På trods af at vinteren nærmer sig, og vejret bliver hårdere, er der ingen afmatning i flygtningestrømmen til Lesbos. I forhold til tidligere bliver bådene nu mødt af frivillige fra hele verden, som hjælper med tørt tøj, førstehjælp, mad og instruktioner om, hvor de skal gå hen.

FOTO: Jacob Ehrbahn (2:8)

Drømmen om et bedre liv. Forholdene ved registreringscenteret i Moria på Lesbos er forfærdelige. Det har styrtregnet tre dage i træk. Området flyder med skrald og mudder, og der er mangel på mad, vand, lægehjælp og sanitære forhold. Folk venter i op til fem dage under åben himmel på at komme ind og blive registreret. I køen for ikke-syriske mænd opstår der ofte heftige skænderier og slåskampe pga. uenigheder om pladserne i køen. Der er ingen officielle personer til at holde styr på de mange mennesker, så en gruppe mænd med kæppe fungerer som en slags selvbestaltet politi, der prøver at styre køen og mægle i konflikter.

FOTO: *Jacob Ehrbahn (3:8)*

Drømmen om et bedre liv. En gruppe båd-flygtninge fra Eritrea har lavet en interimistisk lejr på en tomt, der støder op til en af Catanias centrale pladser. Mange af båd-flygtningene, der kommer til den sicilianske havneby, bliver kun i byen i nogle få dage for at hvile ud, inden de søger videre op gennem Europa. Andre søger om opholdstilladelse og lader sig indkvartere på modtagelsescentre. Ifølge Den Internationale Organisation for Migration (IOM) har mere end 150.000 flygtninge og migranter sejlet over Middelhavet fra det nordlige Afrika til Italien i 2015.

Catania, Sicilien, 22.04.2015.

FOTO: *Jacob Ehrbahn (4:8)*

Drømmen om et bedre liv. Mahboubeh er 19 år og fra Afghanistan. Hun er flygtet fra Iran, hvor hun boede illegalt med sin mand og deres 4-årige søn Martin. Nu sidder de i køen til registreringscenteret i Moria på tredje døgn. Det har styrtregnet, og deres søn er blevet syg. De vil gerne til Sverige. *Moria, Lesbos.*

FOTO: *Jacob Ehrbahn (5:8)*

Drømmen om et bedre liv. Torsdag den 27. august kl. 08:01 tager en flygtningefamilie chancen og kravler under det kontroversielle grænsehegn, som Ungarn er ved at opføre på grænsen til Serbien. Pigtråden fanger den lille piges hår, så det koster dyrebare sekunder at få hende fri. Manden, der holder hegnet, når ikke med, inden de ungarske grænsevagter er på pletten, men tager chancen og kommer over en time og tyve minutter senere. Det gælder om at undslippe politiet og dermed registreringen og fingeraftrykkene, der i princippet vil tvinge dem til at søge asyl i Ungarn.

FOTO: *Jacob Ehrbahn (6:8)*

Billedet er samtidig kåret som Årets Pressefoto 2015, se side 14-15.

Drømmen om et bedre liv. En gruppe syriske flygtninge, der er gået ind i Ungarn fra Serbien, prøver at finde en togstation, så de kan komme til Tyskland. De var tidligere på dagen blevet tilbageholdt på en mark af ungarsk politi, som ville tage dem til et modtagelsescenter, men på et tidspunkt blev gruppen utålmodige og begyndte at gå. Politiet ville ikke starte en konfrontation og lod dem gå, men overvågede dem. Da de efter ca. 3-4 km kom til en jernbaneoverskæring, opgav en del af gruppen og steg ind i politiets følgebuss, mens andre gik ud i mørket langs togskinneerne.

Röszke, Ungarn. 26.08.2015.

FOTO: Jacob Ehrbahn (7:8)

Drømmen om et bedre liv. Efter at Ungarn med sit grænsehegn har lukket af for flygtninge og migranter, hoer de sig op i et ingenmandsland ind mod Serbien. En gruppe vrede unge angriber politiet med sten og flasker, hvilket får betjentene til at trække sig lidt tilbage. Det rygtes, at grænsen er blevet åbnet, så nu strømmer også familier med børn og ældre mennesker op mod politikæden i håb om at blive lukket ind i Ungarn. Med et bliver området pakket ind i tåregas, og politikæden rykker hurtigt frem og slår på alt og alle. Der opstår kaos. Folk bløder, skriger og falder oven i hinanden, når de prøver at komme væk.

FOTO: Jacob Ehrbahn (8:8)

Nomineret til Årets Nyhedsbillede, Udland

Asger Ladefoged BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Terror i Paris. I det forløbne år har talrige terrorangreb fundet sted verden over. Mange af dem har haft Islamisk Stat som afsender, enten som udøver eller inspirator, og Frankrig var ingen undtagelse. Både i januar og november 2015 blev Paris ramt af, hvad der nu ses som værende, det største angreb på landet siden 2. Verdenskrig. I alt mistede 149 mennesker livet i de to terrorangreb.

←

Terror i Paris. Fortovet foran Le Carillon, en af restauranterne, der fredag aften den 13. november 2015 blev ramt af terrorangrebet. Kort efter attentatmændene havde åbnet ild mod Le Carillon, vendte de sig om og fortsatte angrebet på en anden restaurant, Le Petit Cambodge. 14 mennesker blev skudt og dræbt, mens de opholdt sig på restauranterne.

FOTO: Asger Ladefoged (1:8)

Juryen: Her er der igen tale om en fotograf, der har været inde og mærke følelserne helt tæt på, denne gang i forbindelse med begge terroraktioner i Paris. Han er lykkedes med at fotografere den stille choktilstand og afmagten, så den både ses og mærkes i billederne. Opgaven er løst med stor respekt over for de mennesker, der er i sorg, hvilket ikke er helt nemt og let kunne være gået galt. Men nu føler man, at man selv er en del af de sørgende, og serien viser den styrke, der kommer af at være overlevende.

Terror i Paris. En kvinde er mødt op for at lægge blomster foran Le Carillon. For under et døgn siden sad gæster og spiste aftensmad på restauranten. Dagen efter, den 14. november 2015, er stedet lukket og over 120 personer meldt dræbt i terrorangrebet.

FOTO: Asger Ladefoged (2:8)

Terror i Paris. Jean-Pierre har boet på Place de la République i over 20 år, men har aldrig før set så mange mennesker samlet der på én gang. Den 11. januar 2015 mødte op mod 1,5 millioner franskmænd op på Place de la République for at mindes ofrene for terrorangrebet, der ramte det satiriske magasin Charlie Hebdo og et jødisk supermarked.

FOTO: *Asger Ladefoged (3:8)*

Terror i Paris. Den 7. januar 2015 trængte to terrorister, der senere viste sig at være fra Islamisk Stat, ind på Charlie Hebdos redaktion midt i Paris.

Syv personer fra magasinet blev skudt og dræbt – adskillige andre såret.

FOTO: *Asger Ladefoged (4:8)*

Terror i Paris. Natten til mandag, få dage efter terrorangrebet i november. En mand sørger foran to af caféerne, der blev ramt under angrebet. Fem personer mistede livet få meter fra kantstenen, hvor han sidder.

FOTO: Asger Ladefoged (5:8)

Terror i Paris. Dagen efter angrebet på Charlie Hebdo holdt alle kirker i Frankrig ét minuts stilhed til ære for ofrene. På daværende tidspunkt var verden endnu uvidende om det kommende angreb, der ville ramme et jødisk supermarked og koste endnu fire personer livet. Terrorangrebet i januar havde stærkt symbolske mål: Ytringsfrihed og religionsfrihed, hvorimod angrebet i november var af en anden og bredere karakter: et stadion, caféer og en koncertsal.

FOTO: Asger Ladefoged (7:8)

Terror i Paris. Fortovet foran restauranten Le Carillon formiddagen efter terrorangrebet i november.

FOTO: Asger Ladefoged (6:8)

Terror i Paris. Fredag aften den 13. november 2015 kl. 21.40 stormede tre svært bevæbnede terrorister spillestedet Bataclan i Paris. Under tre timer senere havde de sprunget sig selv i luften og dræbt 89 personer samt såret 99 andre. Her tre dage efter angrebet samles folk foran spillestedet for at lægge blomster og udtrykke deres følelser.

FOTO: Asger Ladefoged (8:8)

Nomineret til Årets Nyhedsbillede, Udland

Gregers Tycho JYLLANDS-POSTEN

Rosenheim. I den sydtyske by Rosenheim, tæt på den østrigske grænse, oplever politiet en stor stigning i antallet af mennesker, som kommer til landet for at søge om asyl. En ung mand har gemt sig under et sæde i toget fra Østrig og politiet hiver ham ud for senere at registrere ham.

FOTO: Gregers Tycho

Juryen: Fotografiet samler hele årets historie i dette ene skud, som er et fantastisk nyhedsbillede. Det er plukket ud af en serie, fordi hele flygtningesituationen er destilleret ned i dette ene billede, som bringer det hele meget tæt på. Det viser desperationen for at komme væk og ind i et andet land. Samtidig illustrerer det præcist kulturforskellen mellem de steder, hvor myndighederne er en fjende og dem, hvor de er civilsamfundets tjenere. Fordi vi er så tæt på, og situationen er så skarpt skåret, bliver flygtningen repræsentanten eller symbolet på alle dem, der kommer. Angsten lyser ud af hans øjne, og man tænker videre på historien: hvor er han mon nu? Man skal være på som fotograf for at kunne tage det her billede, og fotografen har skaffet sig god 'access', hvilket i sig selv er en kompetence.

Årets Portræt

Miriam Dalsgaard POLITIKEN

Q's Barbershop. På torvet i Vollsmose ligger Q's Barbershop, hvor de skarpe drenge får deres hou-separtys, low fades og army cuts.

»Kvinder bruger makeup – vi har vores frisurer. De er en del af, hvem vi er«, siger Q, der har lært sig selv at klippe.

– Det ER hår. Men ikke et hår rører sig. Tæt pakket ligger det ind mod hovedbunden. I korte, sorte, smukke strøg. Som når man ser ned på et mørkt hav fra et vindue i en flyvemaskine.

Qasim Ahmed er 32 år og indehaver af Q's Barbershop. Født i Somalia, kom til Danmark som 12-årig.

Q's Barbershop er hans butik.

Q's Barbershop. HOUSEPARTY. Tager 30-45 minutter. Abdifatah Ahmed, 18 år, går i 3.g på hhx. Født i Aalborg, bor i Vollsmose. »Jeg har set frisuren på Instagram. Jeg kan godt lide at prøve nye ting med mit hår«.

FOTO: Miriam Dalsgaard (1:8)

Juryen: Dette er en dejligt øjenåbnende portrætserie. Ved første øjekast er den sjov, men når man ser nærmere efter, opdager man dybden. Der er masser af nuancer i historien, den er godt tænkt og meget original. Fotografen skaber et indirekte og meget befriende portræt af Vollsmose, som er fuldt af selvironi og undgår de stereotype fordomme, vi måtte have om boligområdet. Det er rockerskarpt fotograferet, godt instrueret og både geografi- og tidsløst. En serie, der lige så godt kunne være taget i 1970'ernes New York.

Som vinder af Årets Portræt har Miriam Dalsgaard modtaget Jyllands-Postens pris.

Q's Barbershop. ARMYCUT MED KANT OG STREG. Tager 30 minutter. Elias Ahmed H. Boore, 26 år. Bor i Bramming, er vokset op i Vollsmose og har stadig familie her. »Det er min kone, der har bestemt, at jeg skal have denne frisure. Jeg elsker min kone«.

FOTO: *Miriam Dalsgaard (2:8)*

Q's Barbershop. RONALDO-STYLE. Tager 30 minutter. Jahja Adel, 5 år. Ny i barbershoppen. »Han kom med sin far og sagde, at han skulle klippes som Ronaldo. Han så glad ud, da han gik«.

FOTO: *Miriam Dalsgaard (3:8)*

Q's Barbershop. HOUSEPARTY eller en FIRKANTET WILL SMITH. Tager 30 minutter. Zakaria Ali, 19 år, går i 3.g. Bor i Odense, født i Odense. Håret har været dobbelt så højt. »Q er den bedste til at lave fade«.

FOTO: *Miriam Dalsgaard (4:8)*

Q's Barbershop. BALOTELLI-STYLE efter fodboldspilleren Mario Balotelli fra AC Milan. Tager 30 minutter. Said Ahmed, 28 år, arbejder som servicevagt i Vollsmose. Blev også klippet for 10 dage siden.

FOTO: *Miriam Dalsgaard (5:8)*

Q's Barbershop. LINE UPS. Det vil sige rettet kanterne. Tog 10 minutter. Mohammed Ali, 22 år, studerer folkesundhedsvidenskab på SDU. Er i gang med at bygge en afro op, har haft det før. »Det var fedt. Måden, man ser ud på. Man skiller sig ud«.

FOTO: *Miriam Dalsgaard (7:8)*

Q's Barbershop. AFRO. Fik line ups – dvs. rettet kanterne. Tog 5 minutter. Abdirahman Abdikarin Ali Abdi, 14 år. Bor i Vollsmose, født i Kolding. Vil gerne have en afro, fordi hans storebror har en. Det er en somalisk tradition at gå med afrokammen i håret.

FOTO: *Miriam Dalsgaard (8:8)*

Q's Barbershop. NORMAL FADE MED STREG. Tager 20 minutter. Serge Bodjo, 31 år, læser historie på SDU, vil gerne læse videre på Center for Afrikastudier. Bor i Odense, født i Elfenbenskysten.

FOTO: *Miriam Dalsgaard (6:8)*

Nomineret til Årets Portræt

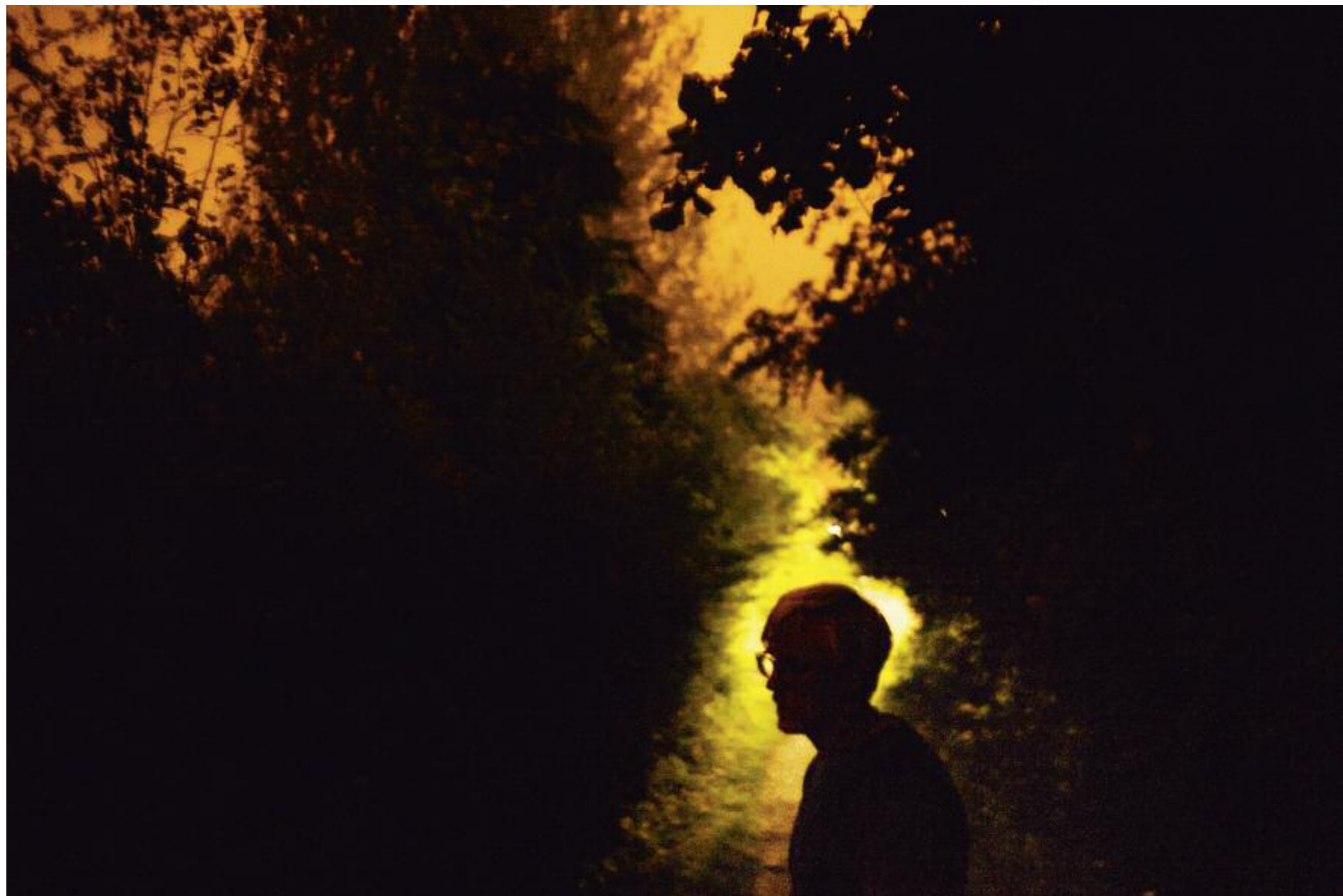
Asbjørn Sand FREELANCE

Hel gennem helvede. "Jeg var i Syrien for at fortælle, hvordan man skaber en hverdag i en krigszone. Den historie fik jeg med hjem," siger Daniel Rye.

Han var gidsel hos Islamisk Stat i 13 måneder. Den tidligere elitegymnast skabte en rutine, hvor han tre gange om ugen trænede de andre fanger fysisk. Andre underviste i yoga og historie for at klare en hverdag gennemsyret af frygt.

Nu har han bygget et kolonihavehus op næsten fra bunden og holder foredrag om sine oplevelser. Han føler, det er hans kald at vise folks liv i konfliktzoner med den medfølelse, der ligger i at kunne relatere sine oplevelser til deres.

Juryen: Man bliver først og fremmest ramt på følelserne af disse billeder. Det er en meget subjektiv fortælling om, hvordan fotografen ser Daniel Rye. I billederne kommer fotografen rundt om personen, som der bliver lagt dybde til gennem portrættet, og den fremstår derfor som et forsøg på at trænge ind i Daniel Ryes sind. Dommerne savnede præcis mere af denne form for subjektivitet, og derfor blev serien flyttet fra Åben Klasse til Portræt.

Hel gennem helvede. Daniel Rye har lige været afsted på sin første tur til en konfliktzone, efter han slap fri fra Islamisk Stat. For at lave en positiv historie om sport som et lede på nationalfølelsen.

"Sportsfolk er nogle af dem, der tør at drømme for et land. De vil til OL og VM. Det er en måde at lave en fortælling fra den tredje verden, der ikke er bare endnu en historie om børn, der sulter," siger Daniel Rye.

FOTO: Asbjørn Sand (1:5)

Hel gennem helvede. På spørgsmålet om, hvorfor han ikke bare fotograferer fårehyrder i Island, svarer Daniel Rye: "Det kan jeg ikke! Ikke efter jeg har været så dyb en del af verdenshistorien. Efter jeg har prøvet, hvad det vil sige at være et offer. Efter jeg har prøvet, hvad det vil sige at sulte og være syg og frygte at dø hvert øjeblik. Det er jo det, som mange i verden lever under. Så kan det godt være, det ikke er det, jeg skal fotografere konkret, men det er en kæmpedel af historien. Jeg har endnu mere lyst til at fortælle de historier nu, fordi det er nødvendigt, og der ikke er særlig mange, der gør det."

FOTO: Asbjørn Sand (2:5)

Hel gennem helvede. Løsesummen for at få Daniel Rye fri fra Islamisk Stat bestod af private bidrag samlet sammen uden for offentlighedens opmærksomhed.

"Jeg ved da godt, at de ikke betaler igen," siger Daniel Rye.

Men hans research til den seneste tur har været så grundig, at han til sidst blev sendt tilbage til de samme mennesker, han allerede havde talt med. Og så dækker hans forsikring bedre denne gang.

FOTO: Asbjørn Sand (3:5)

Hel gennem helvede. Selv om Daniel Rye mærkede hardcore tortur, kom han ikke ud med had. Han forstår, at det ikke var ham personligt, hans bødler hadede. De hadede den vestlige verden og brugte ham som modtager af deres vrede.

Højt sat kommer kun en ud af 25 gidsler hjem uden posttraumatisk stress syndrom.

Daniel Rye er den ene. Og så passer han heller ikke ind i tommelfingerreglen med, at for hver måned i fangenskab skal man bruge et år på at komme sig.

"Jeg er pissestolt af, at min psykolog siger, at jeg har sprængt rammerne for, hvordan man kommer sig over sådan en oplevelse. Så føler jeg, at det er en styrke," siger han.

FOTO: Asbjørn Sand (4:5)

Hel gennem helvede. En del af forklaringen på, hvorfor Daniel Rye har klaret sig så godt, efter han kom hjem fra Syrien, er formentlig, at han kunne udleve sin drøm om at bygge et kolonihavehus, og at han kan fortælle om sine oplevelser. Daniel Ryes psykolog forklarer det også med erfaringer med fraskilning af frygt og en robusthed, som Daniel Rye har fra at være elitegymnast. Men også med at være en "glasset er halvt fuldt-type". Og at være en sindig jyde.

FOTO: Asbjørn Sand (5:5)

Nomineret til Årets Portræt

Søren Bidstrup BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Juryen: Dette billede hylder det helt klassiske portrætfotografi. Det kan næsten ikke blive mere klassisk eller sidde mere 'i skabet'. På alle måder et superskarpt fotografi. Mønstret fra spejlingen i hans briller nærmest fletter sig ind i hans rynker og får ham til at ligne en skildpadde med insektøjne. Virkelig godt efterarbejdet og teknisk overlegent håndværk. Selv om det er klassisk, er der alligevel leget med elementerne, så billedet fremstår fint dæmpet og douchet i stedet for voldsomt kontrastfuldt, hvilket andre fotografer måske havde valgt.

Skuespiller Jesper Christensen er med i den kommende Bond-film 'Spectre'.
FOTO: Søren Bidstrup

Farvel Danmark.

Zlatan Ibrahimović scorer sit andet mål og sender Sverige til sommerens EM i stedet for Danmark.

FOTO: Liselotte Sabroe

Juryen: Der var ikke meget tvivl om vinderen i denne kategori. Billedet er klassisk stramt, velkomponeret og godt fotograferet. Der er ikke et øje eller en hånd, der sidder forkert, og hovedpersonen er fanget i et afgørende øjeblik, hvor han er omgivet af dem, der hylder ham. Men den helt særlige kvalitet ligger i kombinationen af manden – og fotografiet af manden, der selv emmer af, at han er *manden*. Det er *ham*, der har vundet. På den måde, får vi fortalt mere end én historie. Det er et billede, der holder.

Som vinder af Årets Sportsbillede, Action har Liselotte Sabroe modtaget Polfotos pris.

Årets Sportsbillede, Action

Liselotte Sabroe BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Nomineret til Årets Sportsbillede, Action

Nikolai Linares BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Copenhagen Ironman.

Reportage fra Copenhagen Ironman. 3,8 km svømning, 180 km cykling og 42,2 km løb.

En Ironman får sin medalje overrakt efter at være kollapsede, da han krydser målstregen.

FOTO: Nikolai Linares

Juryen: Dette er på ingen måde et traditionelt sports-actionbillede, fordi vi er på den anden side af begivenheden. Men det fanger meget præcist og ironisk bagsiden af medaljen. Billedets fokuspunkt er sammenstødet mellem denne sikkert meget adrætte og veltrænede mand, der lige har gennemført et uhyre fysisk krævende løb og den kørestol, han er reduceret til at sidde i. Der er ikke meget af den ellers forventede stolthed eller sejr over dette øjeblik, hvor medaljen hænges om hans hals. I stedet bliver det til en kommentar til den del af sportsverdenen, hvor den ekstreme kropssdyrkelse kan ende i en kørestol. Dommerne valgte dette billede ud fra en serie.

Nomineret til Årets Sportsbillede, Action

Mads Claus Rasmussen FREELANCE

Red Bull Cliff Diving.

Red Bull Cliff Diving og verdens 14 bedste udspringere besøgte i juni Operaen i København, hvor den ikoniske bygning blev forvandlet til et udspringstårn.

FOTO: Mads Claus Rasmussen

Juryen: Først og fremmest er det et supersmukt og meget velkomponeret billede. Det fremstår som et billede fra en anden tidsalder, fordi det minder om den slags kropssdyrkende sportsbilleder fra 1930'erne. Det er et klart actionbillede, men det er utraditionelt komponeret med helt bogstaveligt meget plads til luft. Æstetikken er i centrum uden at overdøve indholdet på en facon, hvor æstetikken er action og vice versa. På den måde bliver det samtidig et utroligt stillestående billede af en bevægelse.

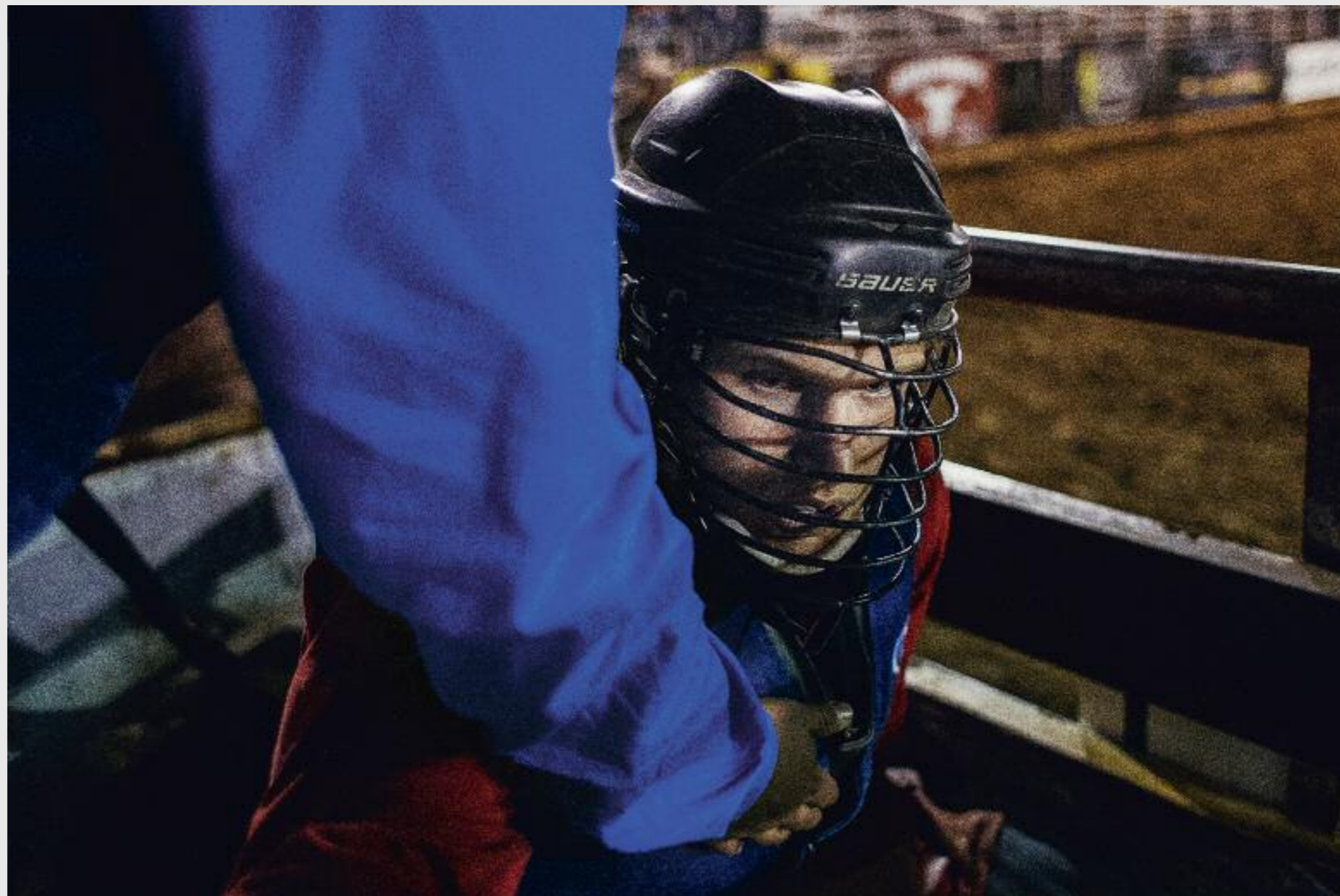
Årets Sportsbillede, Reportage

Kasper Thorup Løftgaard

FOTOJOURNALISTSTUDERENDE, DMJX

College Rodeo. På Odessa College i Texas, USA, har de, udover de sædvanlige sportsgrene, også et rodeohold. Unge mænd og kvinder træner hver dag på collegets ranch 10 km uden for byen og drager hver weekend mod en ny by i Texas for at konkurrere mod regionens andre skoler om en plads i den årlige, nationale finale.

Alt efter hvilke discipliner de stiller op i, kan rodeo være en dyr sport at dyrke. Nogle af eleverne kommer fra velhavende familier, der sponsorerer deres ophold, mens andre må arbejde som daglejere på forskellige lokale ranches for at få råd til at fodre deres heste.

Juryen: Reportagen fra det amerikanske college rodeo er et fremragende eksempel på en god sportsreportage. Vi får flere intense øjeblikke, hvor noget står på spil, miljøet omkring begivenheden er stemningsfuldt fotograferet, og der er både portræt, action og æstetiske øjeblikke. Desuden er der simpelthen ikke et dårligt billede, og sammenhængende fungerer de perfekt som serie, fordi vi kommer tættere på disse mennesker, og fotografen viser os, at det både er en kultur og en livsstil. På den måde ligger reportagen næsten i grænselandet mellem kultur og sport.

Som vinder af Årets Sportsbillede, Reportage har Kasper Thorup Løftgaard modtaget Jyllands-Postens pris.

College Rodeo. Ty Ellis gør sig klar til weekendens første bullride. Bullriding er både en af de farligste, men samtidig også en af de billigste discipliner at deltage i, da den ikke kræver, at man har en hest.

Ty har tidligere på sæsonen fået en skade på sin ene akillesene, som er blevet opereret. Det gør, at han næsten ikke kan bevæge sin højre fod op og ned og derfor har svært ved at løbe væk, efter han er blevet smidt af tyren. Alligevel stiller han op, da han håber på stadig at kunne kvalificere sig til finalerne.

FOTO: Kasper Thorup Løftgaard (1:8)

College Rodeo. Ty Ellis på Odessa College Ranch, hvor alle eleverne kommer hver dag for at træne.

Tys skade gør, at han kun kan ride en-to tyre, før hans ben gør for ondt til, at han kan fortsætte.

I bullriding skal man holde sig på tyren i 8 sekunder. Alt efter de 8 sekunder tæller ikke med, men falder man for tidligt af, får man en score på 0. Scoren bliver udregnet på baggrund af, hvor godt man har siddet på tyren kombineret med en score, der viser, hvor godt tyren præstere.

FOTO: *Kasper Thorup Løftgaard (2:8)*

College Rodeo. Hagen Thomas (t.h.) får sig en snak med Odessa College's assisterende træner, Shawn Hogg (midten), efter årets sidste college rodeo i Stephenville, Texas.

Shawn var selv bullrider i 10 år, inden han valgte at blive pensioneret. Han startede med at ride på små tyrekalve, da han var 8 år gammel, hvilket ikke er unormalt.

Kort efter han var blevet gift med Amber (t.v.), hang hans vielsesring fast i rebet på en tyr under et rodeo. De to yderste led på hans venstre hånd blev revet direkte af, og han går nu med vielsesringen i en kæde om halsen.

FOTO: *Kasper Thorup Løftgaard (3:8)*

College Rodeo. Hawkins Boyce går til køjs. Han går på 4. år på Odessa College og ligger nummer 1 i regionen i sin disciplin 'Saddle Bronc Riding'. Reglerne er de samme som 'Bullriding', men foregår på en opsadlet, vild hest i stedet for på en tyr.

Midt på hans kollegieværelse står en stor buk med to special-sadler til netop 'Saddle Bronc Riding'. Mindst én gang om dagen sidder han på bukken og træner sin position og holdning. Disciplinen er for fysisk krævende til, at han kan træne på vilde heste hver dag, da hestene kaster rytteren meget langt frem og tilbage og giver dem noget, der minder om piskesmæld.

FOTO: Kasper Thorup Løftgaard (4:8)

College Rodeo. Hawkins Boyce (t.h.) får ikke penge af sine forældre og er derfor nødt til at arbejde næsten hver dag for at få råd til at gå på college. Udover et fast job hos en elektriker er han flere gange om ugen med assisterende træner Shawn Hogg ude at arbejde som cowboy på forskellige ranches i området.

De hyrede cowboys mødes som regel kl. 5 om morgenen, inden solen er stået op, for at spise morgenmad sammen, inden de begiver sig ud til dagens indhegning for at indfange kvæget.

FOTO: Kasper Thorup Løftgaard (5:8)

College Rodeo. Koty Kamm får fat i hornene på sin kalv til et college rodeo i Brownwood, Texas. Disciplinen hedder 'Bulldogging' og går ud på, at man på kortest mulig tid skal indfange og nedlægge en kalv. Disciplinen er farlig, fordi den foregår i meget høj fart, og fordi risikoen for at blive ramt af kalvens horn er langt større end i de andre discipliner.

Inden for de sidste 2 år er det blevet et krav, at deltagerne i 'bullriding' skal bære hockey-hjelme, når de stiller op i college-regi. Men i de andre discipliner er der endnu ikke krav, og næsten alle deltagere vælger blot at bære cowboyhat.

FOTO: Kasper Thorup Løftgaard (6:8)

College Rodeo. Zach Nevell træner på ranchen. Hans primære disciplin er 'Bulldogging'. Zach kommer oprindeligt fra Chicago, og da han startede på Odessa College, blev han blot sat af på skolens kollegium af sine forældre uden en hest og uden en bil.

Han er derfor nødt til at låne trænerens hest og bede om lift hver dag for at komme ud og træne.

Alligevel endte han sæsonen med at vinde det næstsidste rodeo i Brownwood, Texas, samt slutte i top 5 til det sidste i Stephenville.

FOTO: Kasper Thorup Løftgaard (8:8)

College Rodeo. Head Coach, C.J. Aragon og Jake Trujillo beder, inden dagens discipliner påbegyndes.

Hver dag, når rodeoet starter, synges der nationalmelodi, og der bedes en fælles bøn.

FOTO: Kasper Thorup Løftgaard (7:8)

Nomineret til Årets Sportsbillede, Reportage

Nikolai Linares BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Næstbedst. Portrætter af sølvmedaljevinderne ved Sjællandsmesterskaberne i boksning lige efter de har tabt deres finale.

Næstbedst. Daniel Heinze, 27 år,
75 kg, Ringsted BK.

FOTO: Nikolai Linares (2:8)

Næstbedst. Michael Sabbagh, 17 år,
64 kg, Valby IK.

FOTO: Nikolai Linares (3:8)

Næstbedst. Tobias Kristensen, 17 år,
let sværvægt, Haslev.

FOTO: Nikolai Linares (4:8)

Næstbedst. Malene Cecilie Pedersen,
16 år, 70 kg, BK Stevns.

FOTO: Nikolai Linares (1:8)

Juryen: Først og fremmest er ideen virkelig god, fordi det er så dejligt utraditionelt ikke at fotografere vinderne. Der er en god dybde i portrætterne af disse slagte mænd og kvinder. Det er flot, at det er lykkedes fotografen at få nærværet frem i en sådan grad hos bokserne, at man næsten bliver suget ind i deres følelsesliv. Han har valgt at fokusere på lige præcis det rigtige hos dem hver især. Det viser fotografisk mod, at han ikke lader sig styre for meget af et stramt koncept, men tør lave forskellige beskæringer, der varierer i forhold til den enkelte. Det fungerer meget bedre, end hvis det fx kun havde været ansigter. Dommerne kommenterede desuden på det ironiske i, at fotografen her – som bokserne – også modtager en "sølvmedalje".

Næstbedst. Kevin R. Nielsen, 18 år,
+91 kg, Valby IK.
FOTO: Nikolai Linares (5:8)

Næstbedst. Alexander Dukic, 26 år,
91 kg, Hvidovre BK.
FOTO: Nikolai Linares (6:8)

Næstbedst. Arrash Karimi, 16 år,
64 kg, HSK.
FOTO: Nikolai Linares (7:8)

Næstbedst. Mathias Kirud, 21 år,
69 kg, Valby IK.
FOTO: Nikolai Linares (8:8)

Warrior Dash.

FOTO: Jeppe Carlsen (1:7)

Nomineret til Årets Sportsbillede, Reportage

Jeppe Carlsen FREELANCE

Warrior Dash. Årets Warrior Dash afholdes i Valbyparken. Et forhindringsløb for den 'rigtige' mand eller kvinde, som sætter pris på livets finere ting: sved, mudder og øl.

Juryen: Serien er først og fremmest ekstremt godt fotograferet. Det er meget intenst, og det beskidte i billederne illustrerer meget godt sporten i sig selv. Vi har at gøre med en fotograf, der eksperimenterer med sit udstyr og presser det til det yderste. Eller rettere: presser det lige præcis så meget, som deltagerne i sporten presser deres kroppe, og han tør gøre det for også at få mest muligt ud af situationen. På den måde komplimenterer sport og fotografisk stil hinanden, og en af dommerne mente, at det næsten blev et etnografisk studium af et samtidsfænomen.

Warrior Dash.

FOTO: Jeppe Carlsen (2:7)

Warrior Dash.

FOTO: Jeppe Carlsen (3:7)

Warrior Dash.

FOTO: *Jeppe Carlsen (4:7)*

Warrior Dash.

FOTO: *Jeppe Carlsen (6:7)*

Warrior Dash.

FOTO: *Jeppe Carlsen*

Warrior Dash.

FOTO: *Jeppe Carlsen (7:7)*

Årets Reportage, Danmark

Joachim Adrian POLITIKEN

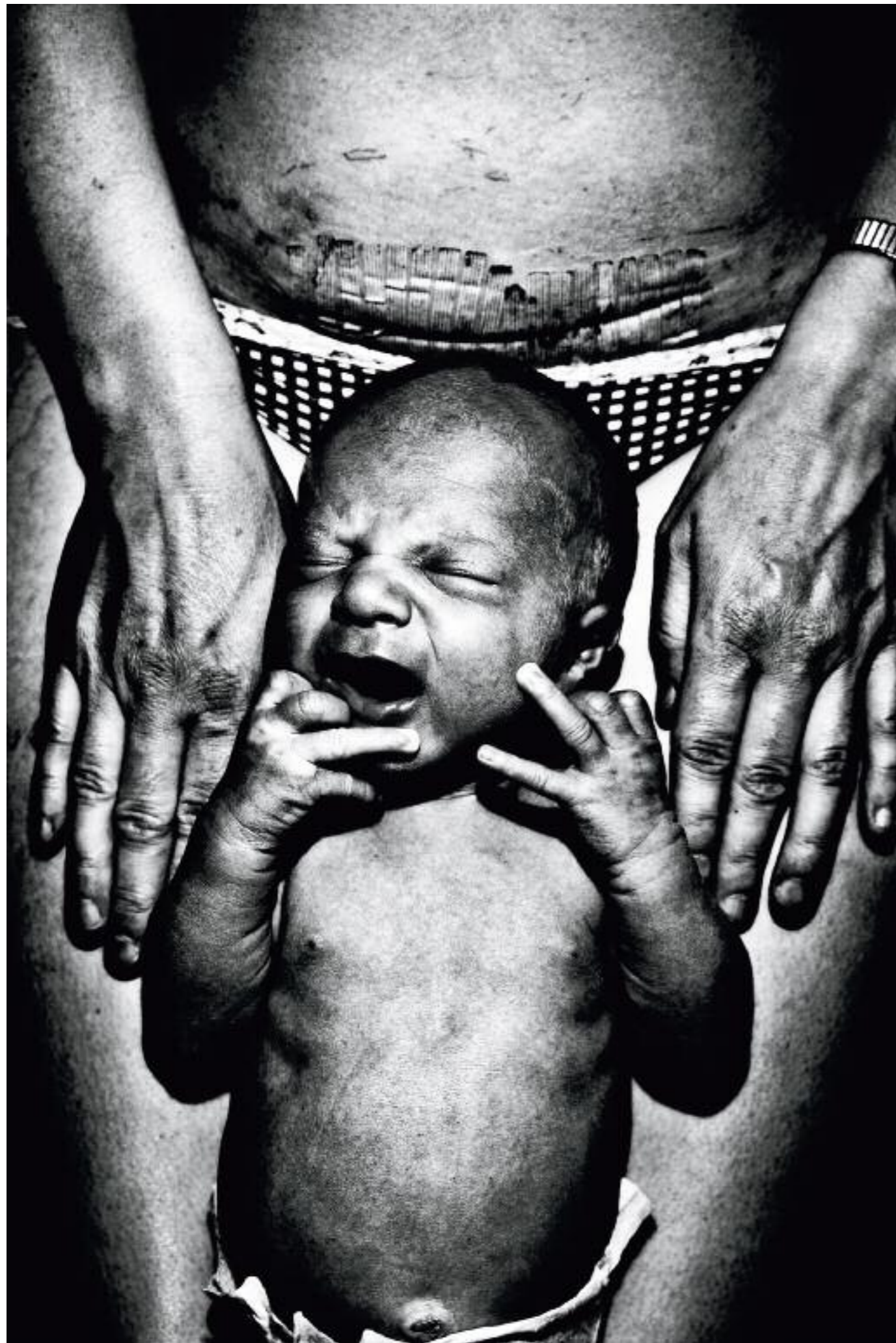
Lille nyfødte Fie er syg. Hjertet er hullet, og hun er alt for lille. Lægerne ved ikke, hvad hun fejler.

Fie er nu tre døgn gammel. Thomas og Kamilla har lagt tøjdyr ned til Fie. De ved nu, at hun har huller i hjertet og en ganespalte. Begge dele kan opereres. Men lægerne har en mistanke om, at hun muligvis også har en sygdom, der gør, at hun er væksthæmmet. Det ved de bare ikke med sikkerhed endnu.

FOTO: Joachim Adrian

Juryen: Et meget fint og helt stille billede, der på en enkel måde gør hele problematikken meget håndgribelig ved blot at vise størrelsesforholdet mellem lille Fie og bamsen. Man kan mærke forældrenes følelser, og hvad der står på spil: Det her er kampen om selve livet. Hele hospitalsdramaet er fortættet i dette ene fotografi, der er taget ud af en serie. Man forstår, at selv om man helst bare ville lægge dette skrøbelige barn på sin mave, så er det ikke muligt under disse vilkår. Gennem de strikkede sager får forældrene udtrykt, at de elsker deres barn, ligegyldigt hvordan det ender, og hvilket liv hun bliver. Det er et stærkt signal i en verden, hvor vi ellers ofte vælger børn som Fie fra.

Som vinder af Årets Reportage, Danmark har Joachim Adrian modtaget BTs pris.

Nomineret til Årets Reportage, Danmark

Steven Achiam FREELANCE

V for Vesterbro. I en Københavnsk enklave findes en social ånd, der trodser forandringen. Men hvor mange år endnu? Omkring Istedgade finder man et barn, som blev til gennem en kontaktannonce. Her lever den voksne udgave af Christianias første hjemmefødte, en kurdisk flygtning med frisørsalon samt keramikeren, der opbevarer minder om sin søn. Og i en anden bygning bor ungdomskæresterne sammen, til døden dem skiller.

Juryen: Der er et stærkt stilistisk udtryk i denne serie fra et Vesterbro, som vi ikke ser så meget mere. Fotografen benytter et formgreb, der understøtter og bidrager til historien. Råheden i miljøet ses også i formen, der er meget mere subjektiv, end vi ofte ser i denne kategori. Men fordi formgrebet er så udtalt, og serien dermed kommunikerer ret åbent, bliver fotografens syn på det, han ser, ikke så postuleret. På sin egen vis går serien i dialog med den anden nominerede serie i kategorien og illustrerer, at "Udkantsdanmark" også kan ligge i storbyen.

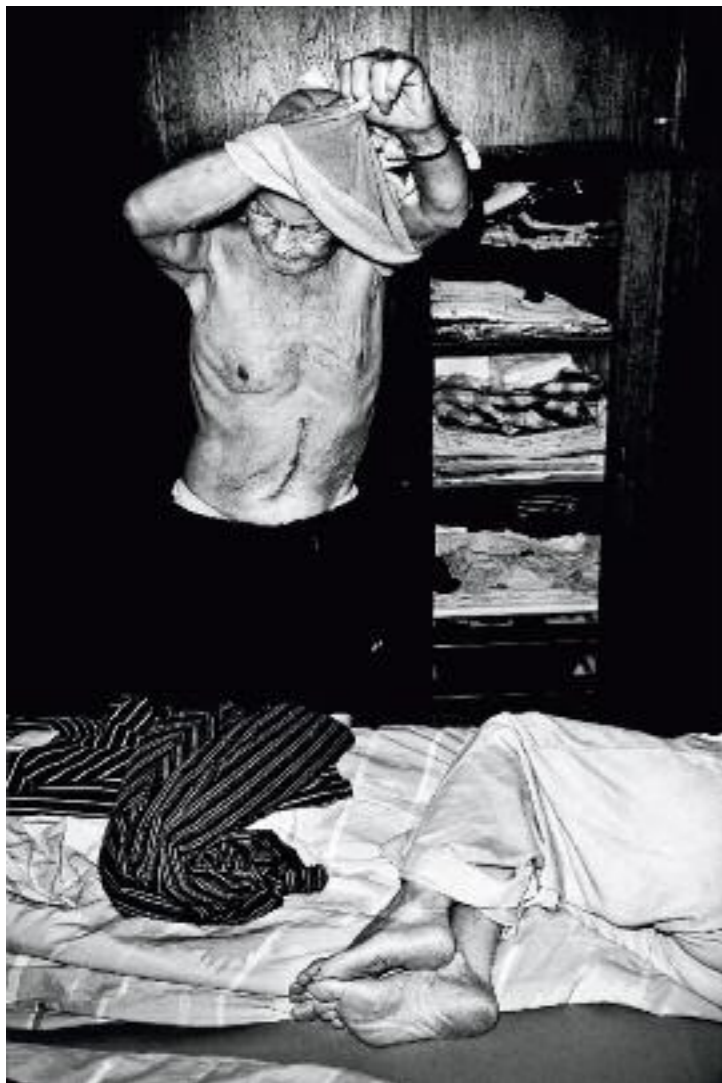
Verner, 2 uger gammel. I regnbuehjemmet er der højt til loftet og en duft af nybagte boller. Storebror Viggo på 3 år afprøver tøj, som spænder fra kjoler til Pjerrotkostume. Verner er nyfødt og er blevet til ved et match mellem et bøssepar og en enlig lesbisk kvinde. "Vi fandt hinanden over et website og fire flasker Crémant", siger Jesper Balsløv Fransén, der er far til Verner. Forældrene bor separat, men ser hinanden så ofte som muligt.

FOTO: Steven Achiam (1:7)

Afskårne blomster. Jeg selv er flyttet ind i kvarteret for to år siden, og sammen med min kæreste er jeg repræsentant for den kreative klasse. Marianne er ph.d. og forsker og vil gerne kaldes hustru, ikke kone. Vi giftede os på en rejse til Hawaii, og vi har ingen børn. Ofte spiser vi ude og køber økologisk, helst lokalt. Vores venner er også opvokset uden for byen, og Istedgade trækker i os.

FOTO: Steven Achiam (2:7)

Kærlighed. Hundrede meter ... længere flyttede Ib ikke væk fra sin barndomskarré; han døde i en hospitalsseng på femte sal. Her delte Ib og Rigmor Byø et liv. Rigmor var seks år og fra Lolland, da hun flyttede ind i samme opgang som Ib. De legede godt. "Vi har diskuteret, men aldrig skændtes i vores ægteskab, for vi accepterede hinanden", siger Rigmor på 74 år.

I lejligheden levede og indåndede de den samme luft fra ungdomsårene gennem saneringen og til deres guldbryllup. Inden kræften slog Ib omkuld, nød han at stå på den nye altan, hvor han kunne vinke til tre familiegenerationer.

FOTO: Steven Achiam (3:7)

Kurderens kanarieflugle. Indtil popduoen Nik og Jay flyttede fra Vesterbro, kom de fast i salonen. Chemal Hussein Rashid er kurder fra Irak, og som frisør kender de fleste ham i kvarteret. Pauserummet bruger Chemal på Oddset og kanariefluglene i baglokalet. De bliver lukket ud af buret og får lov til at strække vingerne.

FOTO: Steven Achiam (4:7)

Døren til bagtrappen. Michelle Forchhammers søn tegnede en struds med hvide kridtstreger på hjemmets dør, inden han flyttede ud. I dag er han voksen, og tegningen står der endnu. På hver en vandret flade står der ting i det lille hjem – små figurer, en keramisk krage og et sværd, der tilhørte drengen.

FOTO: Steven Achiam (6:7)

Ondulering. Kvinden er halvanden meter høj og går ned ad Istedgade for at blive klippet. Frisuren bliver kort og præcis. Sådan er det hver måned.

FOTO: Steven Achiam (7:7)

Mønsterbryderen. 1975 var året for den første hjemmefødsel på Christiania. Sofie Nørregaard blev født på Fredens Ark. Begge forældre eksperimenterede med stoffer og alkohol og er døde af det. "Ideen om at bo på Istedgade med narkomaner og ludere var absolut en fjern tanke, men jeg forelskede mig i en lejlighed over for Mændenes Hjem," siger Sofie Nørregaard, som nu er voksen og selvstændig butiksindehaver og tøjdesigner.

FOTO: Steven Achiam (5:7)

Nomineret til Årets Reportage, Danmark

Janus Engel Rasmussen POLITIKEN

Livet i vandkanten. Man skal over fire broer for at komme fra Langeland til hovedstaden. Hvor øen nok mest er kendt for Langelandsfestival og pølser, man kan kende på knækket. Og så fra fortællingerne om bagsiden af den maleriske landsby-idyl. Om skolerne, der lukker og arbejdspladserne, der forsvinder. Langeland havde i 2014 både Danmarks laveste indkomst per indbygger og landets højeste skattetryk. Men hvordan ser livet egentlig ud, derude i vandkanten? Hvem gemmer sig bag de smukke hattebakker, hvem skubber på udviklingen og hvem holder øen i udkanten oppe?

Juryen: Man kan blive helt forelsket i Langeland, når man ser denne serie, hvilket den ene dommer blev. Her er varme og skønhed med plads til alle, uanset hvem man er, og der er ikke mindst et stærkt udtrykt sammenhold. Serien er godt fotograferet med stor sympati for dem, der er på billederne. Den er også meget velredigeret med en fin variation i motiver og valg af beskæringer.

Livet i vandkanten. Sognepræst Rebecca Aagaard Poulsen flyttede til øen i 2013, nyskilt fra sin kone, med sine tvillingepiger. Hun ved, hvordan det er at være i centrum af øens sladderspalte. Men også, at det egentlig ikke betyder noget for folk. »På Langeland bliver du set mere ned på, hvis du er illoyal eller egoistisk. Det er ligesom det, man går op i. Jeg har aldrig mødt mere åbne og tolerante mennesker,« siger Rebecca. Hun føler, at hun kan give sine børn en helt anden frihed i opvæksten hernede end i Køge, hvor hun kom fra.

FOTO: Janus Engel Rasmussen (2:8)

Livet i vandkanten. Søren Cilla bor på Lejebøllegaard med sine to hunde. På Langeland kunne han få en hel herregård for sin pension. »Jeg kan bo her, til jeg skal dø,« siger Søren, der har taget sit efternavn fra sin første hund, der er afgang ved døden.

FOTO: Janus Engel Rasmussen (3:8)

←

Livet i vandkanten. »Vi er jo alle på alder med vores biler«, griner Dora Hansen. Det er dog ikke hendes bil, der har startvanskeligheder. Den kører, som den skal. Rover Club Danmark er på 30 års jubilæums-tur i det sydfynske. Langeland ligger lige midt imellem Jylland og Sjælland, så derfor mødes de her.

FOTO: Janus Engel Rasmussen (1:8)

Livet i vandkanten. Benjamin Vessen-gaard Arnoldsens fløjter blidt ad malkekøerne for at få dem til at gå pænt på række ind i malkestationen. Det er en beskeden malkestation, stadig kun halvautomatisk. Og det kommer Benjamin til gode. Han kan nemlig godt lide sit job som landmand. »Det er dejligt at gå for sig selv. Her er ingen, der retter på en, og jeg er egentlig ikke så vild med så mange mennesker«, siger Benjamin. Han kom til Michael Bay Hansens gård for lidt over et år siden.

FOTO: Janus Engel Rasmussen (4:8)

Livet i vandkanten. »Jeg er lige så blød, som jeg er hård«, siger Bo Mortensen. Han har en broget fortid og plejer sine krydderurter, som min mor ville. Og så er han i virkeligheden ret ked af det.

»Folk accepterer mig ikke på grund af mit udseende, og ingen hilser rigtig på mig«.

På hans bord står et fyldt askebæger og et glas vodka med cola. Han byder konstant på cigaretter og får tårer i øjnene, da jeg siger farvel til ham.

FOTO: Janus Engel Rasmussen (7:8)

Livet i vandkanten. Der er saftig strip, og de mandlige tjenere har fået revet polotrøjerne af. Nogle er gift, andre i familie, men alle synger med på 'Vågner i natten' og 'Cotton Eye Joe'. »Der er da ingen, der giii'er det der«, fik Katja og Nina at vide, første gang de ville lave Årets Pigefrokost for tre år siden. Dengang kom der 200 i alderen 18-70. Til årets arrangement har de solgt 300 billetter på 40 minutter.

FOTO: Janus Engel Rasmussen (5:8)

Livet i vandkanten. På grundlovsdag mødes en gruppe af Humbles mænd og sætter flagstænger op langs byens hovedgade. Sådan har det været i 37 år, og sådan bliver det helst ved med. I sin tid fik en gruppe initiativrige mænd lov til at bruge overskuds penge fra opsætningen af gadelygter til at købe flagstænger for. Gravearbejdet gjorde mændene frivilligt. Ligesom de frivilligt sætter flagstængerne op i dag. Flagsætterkrigen mod Tryggelev diskuteres i en munter tone. Deres stænger er kortere. »Lagkageflag« eller »Flag i øjenhøjde« grines der. Som man siger: »Alle er velkomne her i byen. Syrere, grønlandere, ja selv folk fra Tryggelev.«

FOTO: Janus Engel Rasmussen (6:8)

Livet i vandkanten. Solen er blevet orange, og skyggerne knækker, når væggen møder jorden på badeanstalten. Et par stykker sidder på bænken og drikker Gajol-shots. En står på taget af de nymalede træskure og nasser smøger af Linea, der står nedenfor. Pia Sørensen fylder 21 i dag; det er hendes shots. Og Emma ryger en tur i vandet.

FOTO: Janus Engel Rasmussen (8:8)

Velkommen til Europa. Europa blev i 2015 blæst omkuld af, hvad der betegnes som den største flygtningekrise siden Anden Verdenskrig. Hundretusindvis af mennesker strømmede mod Nordeuropa – næsten halvdelen over Det Ægæiske Hav. Lesbos blev i løbet af sommeren hovedporten til EU, og da trafikken var på sit højeste i august og september talte lokale frivillige mere end 60 både om dagen – alle propfyldt med mænd, kvinder og børn i alle aldre.

Årets Reportage, Udland

Rasmus Flindt Pedersen

FREELANCE/EKSTRA BLADET

Velkommen til Europa. En ung mand falder på knæ på stranden, rækker hænderne mod himlen og takker de højere magter. Andre kaster sig jublende og grædende om halsen på hinanden. En kvinde kollapser af udmattelse, mens hendes barn skriger. Dagens 26. gummibåd er kommet i land ved den lille turistby Skala Sikamineas på den græske ferieø Lesbos.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (1:8)

Juryen: Denne serie går mere i maven end mange andre. Den er uhyre stilsikkert gennemført, samtidig med at den er meget tæt på, meget rå og brutal. Rasmus Flindt Pedersen har helt fra starten valgt en fotografisk stil, som han gennemfører i hele serien. Den er stærk og varieret og træder først og fremmest frem, fordi den er tro mod det kaos, der er i situationerne. Hele reportagen er meget gennearbejdet, og det fungerer, at fotografen vælger at understrege den rå virkelighed med sine virkemidler. Undervejs har han også truffet nogle meget bevidste og gode valg om, hvor vi er, og vi ser både frygten, håbet og desperationen.

Som vinder af Årets Reportage, Udland har Rasmus Flindt Pedersen modtaget Politikens pris.

Velkommen til Europa. Kørestolens hjul sidder igen fast i et af de mange huller i markvejen. Faiz er tavs, men hans hånd klemmer ekstra hårdt om armlænet, da folk omkring ham forsøger at få stolen fri.

Faiz er 75 år og har taget turen hele vejen fra Deir ez-Zor i Syrien med sine to døtre Mariam og Hamda og sit barnebarn Murhaf. De har været på flugt i næsten en måned og er nu nået til Ungarn. Egentlig ville Faiz gerne til Sverige, men kørestolen kan ikke holde til mere, så de må lade sig registrere af myndighederne. Derefter håber de, at Tyskland vil tage imod dem, selv om de har fået taget fingeraftryk i Ungarn.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (2:8)

Velkommen til Europa. Et 175 kilometer langt pigtrådshegn blev hen over sommeren opført i Ungarn for at holde flygtningestrømmen ude. Tusindvis af mennesker – deriblandt denne pige og hendes familie – strandede på den forkerte side af EU, da hegnet var færdigt, og grænsen blev lukket natten til 15. september.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (3:8)

Velkommen til Europa.

Under åben himmel, omgivet af skrald og efterladenskaber, venter en mor med sit barn i en midlertidig flygtningelejr uden for grænsebyen Röszke i Ungarn. Tusindvis af mennesker har hastet gennem Grækenland, Makedonien og Serbien for at nå over grænsen, inden pigtrådshegnet stod færdigt. I halve og hele nætter står de nu i kø til de busser, der skal transportere dem videre til registreringscentrene.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (4:8)

→

Velkommen til Europa. En gruppe flygtninge forsøger at skærme sig mod politiets tåregas og vandkanon. Grænsen til Ungarn er lukket, og stemningen har været på kogepunktet i halvandet døgn, da der opstår uroligheder mellem flygtninge på den ene side af grænsen og det ungarske politi på den anden.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (5:8)

Velkommen til Europa. En lille pige ligger på fortovet og sover foran Keleti banegården i Budapest. Tusindvis af mennesker må sove under åben himmel, da politiet stopper al togdrift og lukker stationen for at få kontrol over den store mængde flygtninge.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (7:8)

Velkommen til Europa. En ung mand er blevet ramt i baghovedet og slået bevidstløs, da der opstår slåskampe mellem syriske og afghanske flygtninge ved togstationen i den lille kroatiske by Beli Manastir. Byen har i løbet af natten modtaget mere end 2000 flygtninge – tre gange så mange, som de lokale myndigheder var forberedt på – og det ender i kaos, da de mange mennesker forsøger at skaffe tog- og busbilletter for at komme videre.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (6:8)

Velkommen til Europa. Antallet af mennesker, der er flygtet til Europa i løbet af 2015, rundede i december en million. Det oplyser Den Internationale Organisation for Migration (IOM). Og mens EU-landenes politikere endnu ikke har fundet en holdbar løsning på den akutte flygtningekrise, fortsætter menneskestrømmen mod nord. Tusinder af skæbner med hver deres forestilling og drømme om et nyt liv og en bedre fremtid.

FOTO: Rasmus Flindt Pedersen (8:8)

Nomineret til Årets Reportage, Udland

Sofie Amalie Klougart FREELANCE

Reaching Europe. For tusindvis af bådflygtninge, der ankommer til Sicilien, bliver modtagelsescentret i Pozzallo deres første møde med Europa. Men det er ikke altid et kærligt møde. På trods af menneskerettigheder holdes de indespærret på ubestemt tid, mens de kæmper med både fysiske og psykiske mén efter deres flugt gennem Afrika og over Middelhavet.

Reaching Europe. 22-årige Dembale venter på at blive flyttet til et andet mere permanent asylcenter efter at have tilbragt 12 dage på centret i Pozzallo. Han er en af de 167 immigranter, der ankom til modtagelsescentret i Pozzallo den 20. marts.

FOTO: *Sofie Amalie Klougart (1:7)*

Juryen: Det er en smuk og underspillet reportage, der gjorde indtryk i tsunamien af billeder af flygtninge. Den sætter fokus på en del af flygtningene, som vi måske overser, fordi de repræsenterer en anden og mere stille flugt. De er lige ankommet på den anden side af havet og er blevet indespærret på ubestemt tid. Måske er de allerede lidt glemt. Fotografen anvender et andet visuelt sprog end de andre serier. Det er fotografisk sammenhængende, farven understreger helt bevidst melankolien, og man mærker stilstanden i deres liv, som er på stand-by. Serien beviser, at det er muligt at lave en god reportage på ét sted, og den indeholder flere billeder, som dommerne var meget begejstrede for.

Reaching Europe. På modtagelsescentret får bådflygtningene tag over hovedet, mad tre gange om dagen og en køjeseng at sove i – hvis der ikke ankommer for mange ad gangen. Men bortset fra de allermost basale behov er det ikke nogen varm velkomst, der møder dem.

Ved 'landing', som ankomsten af nye bådflygtninge ofte betegnes, får de udleveret en velkomstpakke, et sæt joggingtøj, et identifikationsnummer og får lov til at få et telefonopkald til at fortælle deres familie, at de er i live. En samtale, som varer i mindre end et minut, og som flere efter 13 dage i Pozzallo endnu ikke har ført.

FOTO: *Sofie Amalie Klougart (2:7)*

Reaching Europe. Der er ikke meget at give sig til i centret, og selv om der ligger en gul plasticbold, er der ikke mange, der bruger den, da de er bange for at begynde at svede i det ene sæt tøj, de har. På sengen ligger et hjemmelavet spil dam. Brikkerne består af kapsler fra vandflasker og af klumper af ler, som de har formet som runde brikker.

FOTO: *Sofie Amalie Klougart (3:7)*

Reaching Europe. Solen skinner fra en skyfri siciliansk himmel udenfor, men indenfor må over 30 unge afrikanske mænd fra Mali, Elfenbenskysten, Senegal, Gambia, Guinea og Guinea-Bissau nøjes med at nyde de striber af lys, der falder ind gennem de små, kvadratiske vinduer. Sådan har det været siden deres ankomst til centret for 13 dage siden. Ikke én gang har de fået lov til at komme ud i sollyset og trække frisk luft. De er tvunget til at holde sig indendørs i den indelukkede lugt af sødlig gammel sved, for politiet spærrer alle udgange. På sengen sidder 20-årige Ali fra Gambia.

FOTO: Sofie Amalie Klougart (4:7)

Reaching Europe. For tusindvis af bådflugtninge, der ankommer til Sicilien, bliver modtagelsescentret i Pozzallo deres første møde med Europa. Men det er ikke altid et kærligt møde. På trods af menneskerettigheder holdes de indespærret på ubestemt tid, mens de kæmper med både fysiske og psykiske mén efter deres flugt gennem Afrika og over Middelhavet.

FOTO: Sofie Amalie Klougart (6:7)

Reaching Europe. 22-årige Al Hassan kommer fra Elfenbenskysten.

FOTO: Sofie Amalie Klougart (7:7)

Reaching Europe. Tv'et dur ikke. For første gang i de 13 dage, de har opholdt sig på modtagelsescentret, har en medarbejder taget sin bærbare computer med. Han afspiller en voldelig, italiensk actionfilm. På nær lyden fra de medbragte højtalere er der fuldstændig stille i rummet.

FOTO: Sofie Amalie Klougart (5:7)

Post mortem. På kirkegården i Santiago de Sacatepéquez i Guatemala er der efterhånden ikke plads til at begrave folk i jorden. Man har derfor bygget etage-grave med mulighed for at købe gravpladser til familien på forhånd. Døderitualerne er ofte en blanding af katolske og oprindelige ritualer.

FOTO: Klaus Bo (1:8)

Nomineret til Årets Reportage, Udland

KLAUS BO FREELANCE

Post mortem. Døden er den eneste begivenhed, vi med sikkerhed har til fælles på tværs af kulturer og landegrænser, men vi forholder os helt forskelligt til den. Vores tanker om døden og livet efter døden afspejler sig ofte i, hvordan vi behandler vores døde. Nogle steder, som for eksempel i Danmark, er døden et tabu. Andre steder og i andre kulturer er døden og den afdøde en naturlig del af de levendes liv.

Post mortem. En brahminsk kvinde brændes på Manikanika Ghat. I hinduismen er døden en overgang fra et liv til det næste. Vi fødes på ny igen og igen i det store hjul, Samsara. Hvordan vi genfødes, afhænger af vores gerninger som levende. Men målet er ikke evig genfødsel. I stedet skal sjælen befries for alle menneskelige længsler og lidelser og smelte sammen med det guddommelige – den udfrielse kaldes Moksha.

Sædvanligvis kræver det mange genfødsler. Men dør man, og bliver man brændt i den nordindiske pilgrimsby Varanasi, opnår man Moksha med det samme.

FOTO: Klaus Bo (2:8)

Juryen: Vi bliver mødt med en fascinerende historie, der er godt fotograferet.

Egentlig er det et utraditionelt emne at lave en hel historie på, men det fungerer fint, og serien fremstår nærmest som et antropologisk studie. Det er stærkt at bringe dette element ind i reportagegenren, og fotografen har truffet nogle stærke og dristige valg. Derfor flytter denne serie sig hen i et felt, hvor man kan bruge den som løftestang eller inspiration til selv at rejse ud og fotografisk undersøge et lignende fænomen.

Post mortem. I Madagascar har den religiøse missionering haft et godt tag i befolkningen, og en begravelse minder i høj grad om en traditionel katolsk begravelse. Den døde ligger 'lit de parade' i familiens hjem natten efter døden er indtruffet, så familie og venner kan tage afsked. Antsirabe, Madagascar (20-7-2015)

FOTO: Klaus Bo (3:8)

Post mortem. Til en famadihana i Madagascar. Ifølge malagassisk tro er mennesket ikke lavet af jord, men af forfædrenes kroppe. Og ifølge troen har forfædrene ikke forladt de levendes verden, før deres kroppe er fuldstændigt forgået. Indtil da er det muligt at kommunikere med de døde, som behandles med stor respekt og kærlighed ved famadihana-ritualet. Ritualaet afholdes hvert syvende år blandt Merina- og Betsileo-folket i Madagascar. Familiegravene åbnes, og de døde bæres ud i det fri, hvor de æres og svøbes i silke. Herefter danser familierne rundt om graven med deres forfædre, inden de lægges tilbage.

FOTO: Klaus Bo (6:8)

Post mortem. Hønsfarmeren Joseph Huno Nomo blev begravet i en hønsformet kiste. I Ghana kaldes en begravelse 'a celebration of life'. Udover musik, mad og fest afspejles det i Ga-stammen også ofte i valget af kiste. Hvis økonomien er til det, kan den døde begravnes i en kiste, som afspejler vedkommendes erhverv, sociale status eller passion i livet.

FOTO: Klaus Bo (4:8)

Post mortem. Maame Konadu Abbysinia fra Ashanti-stammen i Ghana ligger 'lit de parade' i sit hjem i Kumasi. Hun er iklædt sit fineste tøj og sine dyreste smykker som tegn på status og familiens velstand. Før i tiden var det normalt at begrave den døde med disse smykker (der kan bruges til at betale for rejsen til døderiget), men i dag fjernes de fleste inden den endelige begravelse.

Begravelsesritualerne i Ashanti-stammen omfatter som regel både katolske og oprindelige ritualer.

FOTO: Klaus Bo (7:8)

Post mortem. I Grønland nord for Polarcirklen ligger kirkegårdene på bygdernes bedste grunde, så fangerne har udsigt over deres tidligere 'jagtmarker'. På grund af permafrosten er det umuligt at begrave folk i jorden. I stedet stilles kisterne oven på jorden, og sten og beton klappes op omkring. Til sidst dekorerer man dem med plastikblomster (der gror ikke rigtige blomster) og et kors.

Upernavik, Grønland

FOTO: Klaus Bo (8:8)

Post mortem. Familiegravene i højlandet i Madagascar er ofte meget store med separate rum til de forskellige grene af familien. De døde forfædre er svøbt i silke, og familien har skrevet de dødes navne eller initialer på silken, så de kan kende de forskellige forfædre fra hinanden.

FOTO: Klaus Bo (5:8)

Juryen: Desværre er det en kedelig side af hverdagen, eller rettere den nye hverdag i Danmark, som fotografen har fanget i dette billede. Dommerne flyttede det fra nyhedskategorien, fordi det er godt set og bidrager med et andet blik på hverdagen. Ved første øjekast er man lidt forvirret over, hvad man kigger på, og billedets surrealistiske karakter er en stor del af dets styrke. Ved at lege med vores forvirring får det nemlig endnu stærkere understreget kontrasten mellem det 'gamle' Danmark, som er malet på plankeværket, og de nye realiteter med bevæbnede politifolk i gadebilledet, der præger hverdagslivet, som her repræsenteres af den lystigt cyklende mand. Tidsforskydningen får endda en ny dimension, for det virker næsten som om, politifolkene kommer fra fremtiden.

Som vinder af Årets Danske Hverdagsbillede har Bax Lindhardt modtaget Ekstra Bladets pris.

Årets Danske Hverdagsbillede

Bax Lindhardt

BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Danskerne skulle vænne sig til at se svært bevæbnet politi i gaderne efter terrorangrebene i Paris og København. To betjente holder vagt over for den franske ambassade på Kgs. Nytorv, bagved dem pryder et stort maleri af Kgs. Nytorv muren ind til metrobyggeriet.

FOTO: Bax Lindhardt

Nomineret til Årets Danske Hverdagsbillede

Mathias Svold Maagaard

FOTOJOURNALISTSTUDERENDE,
DANMARKS MEDIE- OG JOURNALISTHØJSKOLE/JYLLANDS-POSTEN

Ikke alle festivaldeltagere sover i telt. Her i lejren har de medbragt en campingvogn og bruger det meste af dagen på alternative druklege.

FOTO: *Mathias Svold Maagaard*

Juryen: Man kan næsten ikke tænke sig til et mere livsbekræftende billede. Det repræsenterer det Danmark, som vi godt kan lide, og som vi elsker at fremhæve: campingliv, festivaler og bajere. På den måde står det for det stik modsatte af vinderbilledet. Det her kender vi; det er sommer i Danmark, hvor livet går videre. Men det er også et billede, man bliver nysgerrig af at se på. "Hvad laver de?" Spurgte en dommer. Svaret kom prompte: "Leger dåseøl!"

Nomineret til Årets Danske Hverdagsbillede

Stine Bidstrup JYLLANDS-POSTEN

Han Solo vågner.

FOTO: Stine Bidstrup

Juryen: Vi er helt med inde i den mest intime sfære i dette charmerende billede af en klassisk situation: Barn prøver at vække far. Man bliver fanget af kontakten mellem barnet og den tålmodige far. Her er ømhed samtidig med, at det er meget mærkeligt med den lille Yoda og det grønne lys. Men netop både lyset og opbygningen er med til at gøre billedet super intimt, hvilket var det, dommerne tændte på.

Nobels Europa. I 2012 modtog den Europæiske Union Nobels Fredspris for "... i over seks årtier at have bidraget til fred, forsoning, demokrati og menneskerettigheder i Europa. Nobel-komiteen mener også, at muligheden for EU-medlemskab har fremskudt forsoningen i Balkan-landene, og ønsket om EU-medlemskab har fremmet demokrati og menneskerettigheder i Tyrkiet."

Mit projekt dokumenterer, hvordan de europæiske lande har tacklet flygtningekrisen på deres grænser. Det er fotograferet med en specialbygget drone for at kunne fortælle historien om skalaen af det, der skete i Europa i 2015.

Nobels Europa. En gummibåd fyldt med ca. 45 flygtninge og migranter ankommer til kysten på den græske ø Lesbos. Øen har i 2015 set hundredetusindvis ankomme fra Tyrkiet i gummibåd.

FOTO: Rasmus Degnbol (1:8)

Nobels Europa. Over 100.000 redningsveste og gummibåde i en næsten 10 meter høj bunke på Lesbos, Grækenland. Grækenland har i 2015 set over 800.000 flygtninge og migranter ankomme til deres land, primært på Lesbos med båd fra Tyrkiet.

FOTO: Rasmus Degnbol (2:8)

Årets Åben Klasse

Rasmus Degnbol

FREELANCE

Juryen: Selv om flygtningene præger nyheds- og reportagekategorierne, er der også plads til dem i Åben Klasse, fordi fotografen ser situationen fra en helt ny vinkel. Det er årets historie. Men her får vi en mere abstrakt og dog alligevel super konkret fortolkning, der hjælper os til at forstå omfanget af den situation, de andre serier viser på deres måde. Dronen gør i disse dage indtog i dansk presse, og det er både frækt og originalt at anvende den på denne facon. Tidligere har man måske mest tænkt på dem lidt som en fjernstyret bil, men her ser vi, hvor stærkt et redskab de kan være.

Som vinder af Årets Åben Klasse har Rasmus Degnbol modtaget Danmarks Medie- og Journalisthøjskoles pris.

Nobels Europa. Flygtninge og migranter hviler sig i den private lejre OXY uden for byen Molivos på Lesbos, Grækenland. Øen har i 2015 set hundredetusindvis af flygtninge og migranter strømme til fra Tyrkiet, men har til dato ingen officiel hjælp eller modtagecenter haft på nordkysten, hvor størstedelen ankommer. Derfor har private frivillige åbnet lejre som OXY for private donationer, hvor de sørger for, at flygtninge og migranter kan blive kørt de ca. 60 km til et modtagecenter ved Mytilini på øen.

FOTO: Rasmus Degnbol (3:8)

Nobels Europa. En gruppe syriske flygtninge fra Aleppo går langs grusvejen på kysten af Lesbos kort efter, de er ankommet med gummibåd fra Tyrkiet.

FOTO: Rasmus Degnbol (4:8)

Nobels Europa. En række på ca. fire kilometer med busser venter uden for den serbiske by Presevo. Busserne har sat flygtninge af til et modtagecenter i byen og venter nu på at blive fyldt op igen for at køre flygtningene videre nordpå. Alle busserne er privatejede og -drevne og tager oftest overpriser for billetterne.

FOTO: Rasmus Degnbol (6:8)

Nobels Europa. Flygtninge og migranter marcheres til toget i den kroatiske vinterlejr i Slavonski Brod. De har opholdt sig i lejren i 5-6 timer, hvor de har haft adgang til varme telte, mad og lægehjælp. Toget tager dem til den slovenske grænse og deres tur videre nord på i Europa.

FOTO: Rasmus Degnbol (7:8)

Nobels Europa. Redningsbåde, gummibåde og redningsveste ligger på stranden på den græske ø Lesbos. Dags dato er der fortsat ingen løsning på tilstrømningen af hverken flygtninge eller migranter på øen, og antallet har over året ramt dage med over 10.000 ankomne om dagen, ligesom der har været dage med over 30 døde. Vinteren har nu sat ind, og antallet er faldet til ca. 1.000 om dagen, men lokalsamfundet og de mange frivillige på øen frygter for 2016, såfremt man ikke får holdbare politiske løsninger.

FOTO: Rasmus Degnbol (8:8)

Nobels Europa. Den 18. november 2015 lukkede Slovenien sin grænse for, hvad de definerede som migranter, hvilket var alle andre nationaliteter end Syrien, Afghanistan og Irak. Denne praksis blev hurtigt adopteret af resten af Balkan-landene. Makedonien opførte på under 7 dage deres grænsehegn til Grækenland, hvilket førte til sammenstød med de afviste migranter.

FOTO: Rasmus Degnbol (5:8)

Ved vandhullet. I Nationalparker i Namibia kan de vilde dyr studeres på nært hold efter mørkets frembrud, ved sparsomt oplyste vandhuller. Elefanternes hakkeorden, næsehornenes magtkampe, de sky giraffer og sjakalerne der kommer listende.

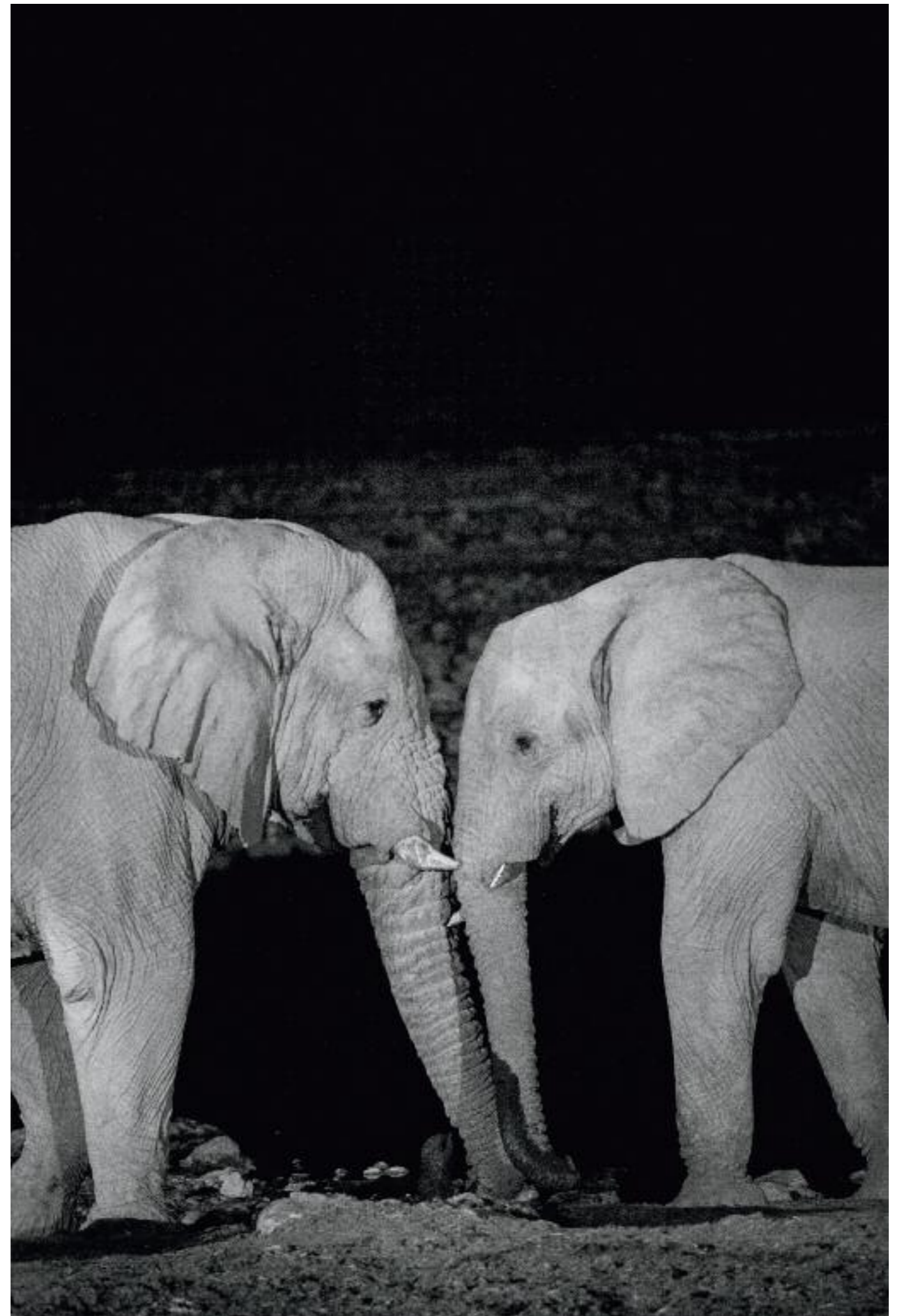
Nomineret til Årets Åben Klasse

Jakob Carlsen FREELANCE

Juryen: Denne serie er et godt eksempel på, hvad der passer perfekt til kategorien. Man bliver fascineret af de flotte billeder, der er lavet på en helt ny måde. Serien har et stærkt kunstnerisk islæt, der får os til at reflektere over de elementer, man normalt ser i billeder af dyr på savannen. Det her er en anden måde, end vi normalt ser naturen på. Fotografierne er meget grafiske, og de ligner næsten raderinger.

Ved vandhullet. Næsehornene ud-
kæmper drabelige kampe,
indimellem at de drikker en tår eller
bader i vandhullet.
FOTO: Jakob Carlsen (1:7)

Ved vandhullet. To elefanter
deler en stille stund, efter tørsten
er slukket.
FOTO: Jakob Carlsen (2:7)

Ved vandhullet.
Elefanter.
FOTO: Jakob Carlsen (3:7)

Ved vandhullet. En enlig sjakal holder
udkig, inden den vover at drikke.
FOTO: Jakob Carlsen (4:7)

Ved vandhullet. En giraf
afventer, at der bliver tomt
ved vandhullet, så den kan
drikke i fred.
FOTO: Jakob Carlsen (5:7)

Ved vandhullet. Næsehorn
holder øje med hinanden på
hver sin side af vandhullet.
FOTO: Jakob Carlsen (6:7)

Ved vandhullet. Elefanterne
kommer i store flokke til vandhul-
let. Indimellem opstår der tumult,
når en, der ikke tilhører flokken,
prøver at mænge sig.
FOTO: Jakob Carlsen (7:7)

Nomineret til Årets Åben Klasse

Marie Hald FREELANCE

Pigerne fra Malawa. I en verden fyldt med photoshoppede reklamer, size zero modeller og tilbud om at få modificeret sin krop er det svært for mange teenagere at navigere. Anoreksi er den 3. mest almindelige sygdom blandt unge i dag, og på verdensplan lider én ud af fem mennesker af spiseforstyrrelser som anoreksi og bulimi. Sygdommen kan lede til, at ens hjerte og indre organer stopper med at fungere og er derfor yderst dødelig. I den lille by Malawa i det sydlige Polen ligger Drzewo Zycia, et behandlingshjem for unge med anoreksi og bulimi. Hvert år fyldes huset med unge, som får hjælp til at håndtere sygdommen.

Pigerne fra Malawa. Det er 34 grader varmt, og Kaia, Karolina, Ania, Carolina, Agata og Nikola sidder på græsset uden for det hus, de hele sommeren har kaldt for deres hjem. Pauserne mellem måltider og terapitimer spenderes for det meste på tæpper i haven. Huset Drzewo Zycia, som betyder livets træ, blev i sin tid oprettet af forstanderinden, Ella, hvis datter selv led af bulimi. Hun følte ikke, at hospitalernes metoder virkede, og besluttede sig derfor for at åbne sit eget behandlingshjem baseret på en amerikansk behandlingsform.

FOTO: Marie Hald (1:8)

Pigerne fra Malawa. 17-årige Agata har lidt af anoreksi i 2 år. "Det hele startede i biologi, hvor vi lærte om kalorier. Jeg kunne lide den kontrol, jeg følte, da jeg havde tabt mig 3 kilo. Jeg følte mig udenfor og havde svært ved at tale med nogen om mine følelser. Af en eller anden grund tænkte jeg, at jeg ville få flere venner, hvis jeg kunne vise, hvor tynd jeg blev. Og hver gang jeg følte mig sulten, følte jeg mig også stærk. Jeg havde aldrig løjet for mine forældre før, men det blev jeg nødt til. Jeg havde tusinde tricks til, at de ikke skulle opdage mig – fx lavede jeg tit aftensmad til dem."

FOTO: Marie Hald (2:8)

Juryen: Poesi og skønhed er de første ord, man tænker på, når man ser den sarte serie om de polske piger med spiseforstyrrelser. Det er en smuk måde at fortælle om et svært problem på, uden at det glorificeres. Melankoli og tidløshed præger billederne, der synes langtidsholdbare. De sårbare piger fremstår med en indre styrke, mens vi alligevel helt tydeligt ser deres medicinske tilstand. Men de bliver ikke udstillet. For fotografen er i øjenhøjde med pigerne og giver sig tid, hvilket forlener serien med en særlig kvalitet.

Pigerne fra Malawa. Ania på 16 år på sit værelse. 'Jeg lærte først for meget kort tid siden, at modellerne i bladene og dem fra Hollywood ikke ser sådan ud, som de gør i bladene. Jeg vidste faktisk ikke, de kunne blive photoshoppede'.

FOTO: Marie Hald (3:8)

Pigerne fra Malawa. På græsset efter morgenmaden. Agata læser mange bøger i dagenes løb. Hun glæder sig til at blive rask. At blive fotograf er hendes store drøm. Og at komme til koncert med Adele.

FOTO: Marie Hald (6:8)

Pigerne fra Malawa. Karolina (18) og Kaia (19) blev hurtigt tætte veninder, da de startede i 'Drzewo Zycia'. De har begge været indlagt på sygehuse før deres forløb i Malawa og har lidt af hhv. bulimi og anoreksi i ca. tre år. Efter aftensmaden sidder de hver dag og ryger en e-cigarett. Tiden efter hvert måltid er ofte svær for pigerne, og de føler, de har gjort skade på sig selv ved at spise.

FOTO: Marie Hald (4:8)

Pigerne fra Malawa. Efter klokken 20 er det tilladt for pigerne at opholde sig på deres værelser, hvor de sover tre og tre. Agata og Wiktoria spiller guitar, mens Ania synger. De er alle store fans af den amerikanske sangerinde Demi Lovato, som også selv har lidt af bulimi. Når Ania er meget trist, hjælper det hende ofte at synge eller lytte til musik. Et fælles træk for pigerne i huset er, at de alle er perfektionister. De var flittige og pligtopfyldende i skolen og søde veninder.

FOTO: Marie Hald (5:8)

Pigerne fra Malawa. Dagene i Malawa er bygget op med faste skemaer og regler, som snor sig omkring fem faste måltider og skiftevis gruppe- og personlig terapi. Det tager ofte mere end en time at få spist de store portioner mad, som skal spises op. Efter hvert måltid skal pigerne sidde en time rundt om bordet sammen, inden de må gå ud. Skal man på wc, skal man tælle højt til 20, så pædagogerne kan høre, at man ikke kaster op. 18-årige Karolina venter, mens mange af de andre piger læser og løser krydsord.

FOTO: Marie Hald (7:8)

Pigerne fra Malawa. Det er sidste dag i Drzewo Zycia for Kaia og Natalia på 17. Kaia er nervøs for, hvordan hun skal klare sig derhjemme uden al terapien og de faste regler og rammer. Hun har besluttet sig for at flytte hjem til sin far i stedet for sin mor, hvor hendes sygdom startede. Kaias anoreksi begyndte for tre år siden, da hendes forældre blev skilt. Hun kunne mærke, at anoreksien gjorde, at forældrene snakkede sammen igen, og det fik hende til at fortsætte sin slankekur ud i det ekstreme.

FOTO: Marie Hald (8:8)

Årets Lange Indslag, tv/web

Anders Birch UNITED PRODUCTION
& Jakob Vølver UNITED PRODUCTION

Vi er Jens Jensen. Mød Jens Jensen, Jens Jensen, Jens Jensen, Jens Jensen, Jens Jensen, Jens Jensen og Jens Jensen, når dokumentaren 'Vi er Jens Jensen' dykker ned i livet hos syv personer med Danmarks mest gennemsnitlige navn.

Vi følger de syv Jens'er på hver deres stadiet af livet, men sammen fortæller de den unikke historie om et langt og levet liv fra fødsel til død. Mød baby-Jens, den unge Jens på 19 år, Jens der lige er gået på efterløn, og 83-årige Jens Jensen, som sidder i sin kørestol, når vi hylder livet og den helt almindelige danske mand i dette enestående danmarksportræt.

Varighed: 40:39

Juryen: Der var slet ingen tvivl om, at denne perle var vinderen i kategorien for lange indslag. Der er så mange fine momenter og soundbites, at det er en fornøjelse. Dokumentaren er smukt filmet og genialt klippet, så den får mange lag og rammer nogle dybt eksistentielle problemstillinger. Den er et godt eksempel på, at man ikke behøver rejse langt ud i verden for at finde de gode historier. Man bliver rørt undervejs, og der er mange fine detaljer. Vi er meget tæt på, og fotografen forstår at blive, hvor han skal, uden at de medvirkende bliver krænkede, fordi det er respektfuldt, selv om det er sjovt.

Nomineret til Årets Lange Indslag, tv/web

Jesper Sterum TV 2/ØSTJYLLAND

9. april – aldrig mere. Den 9. april er det 75 år siden, Danmark blev besat. Men hvad er det i grunden, vi mister, når ingen længere har en far, en farfar eller en oldefar, der kan fortælle om besættelsesårene? Har vi lært af historien fra dengang, eller er den på vej til at gentage sig? Programmet følger to familier til to gamle mænd. De var begge soldater den 9. april og begge aktive i modstandsbevægelsen. Men efter krigen gik de hver sin vej. Den ene fortalte vidt og bredt om sine oplevelser, mens den anden var tavs som graven.

Varighed: 29:00

Juryen: Indslaget er et fint eksempel på godt håndværk. Det er godt filmet, og brugen af arkivmateriale er velvalgt og fornuftigt anvendt, så det passer med historien. Især er det værd at fremhæve brugen af sekvenser, der er godt opbyggede med bl.a. bevidst brug af nærbilleder, som ellers ofte savnes. Fotografen har brugt stativ, hvor det er nødvendigt, og har sat lys uden at gå på kompromis med indholdet.

Nomineret til Årets Lange Indslag, tv/web

Christian Als & Kristoffer Juel FREELANCE

Now I'm a Refugee. Europa står over for den værste flygtningekrise siden 2. Verdenskrig. I 2015 har mere end 800.000 flygtninge og migranter krydset Middelhavet. Halvdelen af dem landede på den græske ø Lesbos. En af dem var 35-årige Mazen Farouk fra Syrien, som i en overfyldt gummibåd ankom til Lesbos i sommeren 2015.

Now I'm a Refugee fortæller hans personlige historie. Han tager os med på rejsen, reflekterer over sine tab, sin fremtid og det faktum, at han har mistet sin identitet og nu er flygtning. Da han ankommer til Holland, håber han at skabe en bedre fremtid sammen med sin forlovede i Europa.

Varighed: 09:08

Juryen: Denne historie er filmet så medrivende, at man virkelig føler, man er med. Man løber med flygtningene. Den er godt fortalt helt fra starten, selv om fotografen ikke er med fra flugtens begyndelse. I stedet får vi den del smukt og elegant genfortalt, hvor fotografen har tænkt nøje over, hvordan han bruger sine virkemidler. Han har desuden et godt øje for de mennesker, der passerer forbi, og han fanger deres ansigter og udtryk. Det er dejligt, at han tager os med helt tæt på i stedet for at blive ude i en heltotal, for det hjælper os til at huske personen. Men produktionen kunne have været endnu stærkere, hvis der ikke blev klippet væk under interviews, som konsekvent er dækket af andre billeder.

Årets Korte Indslag, tv/web

Anders Albjerg FOTOJOURNALISTSTUDERENDE, DMJX

Flygtninge Misrata, Libyen.

Flygtningepresset i Libyen er ved at få fængselssystemet til at bryde sammen. De mange illegale immigranter, der bliver fanget i deres forsøg på at nå Europa, er stuvet sammen i midlertidige fængsler, og nogle af dem bliver udsat for voldsomme overgreb, som vi skal se her i reportagen.

Varighed: 02:49

Juryen: Det er en modig fotograf, der har lavet denne produktion. Han forstår at være nærværende, og han fotograferer med 'ørerne'. Faktisk evner han at få os til at føle os så meget tilstede, at man bliver lidt bange på hans og journalistens vegne. Man kan simpelthen mærke de sultne asylansøgere. Det er flot at lave så god en reportage inden for fængslets helt faste rammer, hvor der slet ikke er behov for at søge udenfor. Indslaget har en fin start i både lyd og billede. Vi er virkelig med, for man bliver suget ind i historien og mærker, at her kommer der til at ske noget farligt. På et tidspunkt bliver fotografen bedt om at stoppe, men han fortsætter, hvilket er en kvalitet i dette tilfælde, og der er fuld billeddækning for præmissen. Der er et godt samarbejde mellem journalisten og fotografen, hvilket ikke bare er en stor kvalitet, men også en forudsætning for at lave godt arbejde.

Som vinder af Årets Korte Indslag, tv/web har Rasmus Degnbol modtaget Danmarks Medie- og Journalisthøjskoles pris.

Nomineret til Årets Korte Indslag, tv/web

Kristina Herlev Wulff DR NYHEDER

Gamle mænd med nye biler.

Vi har alle en forestilling om, hvordan vores alderdom bliver. For mange går livet langsomt ned i gear. Men på plejehjemmet i Haslev går det den anden vej!

Varighed: 02:22

Juryen: Dette skønne indslag lever i kraft af sine soundbites. Det er godt og dynamisk fortalt og fint klippet af en, der kender fagets grundbegreber indgående. Fotografen har turdet tænke lidt ud af kassen og har valgt at filme fra mændenes p.o.v. – eller måske rettere barnets. Det fungerer, fordi de ikke bliver latterliggjort. Tværtimod griner vi med dem. Hun fanger dem godt på deres præmisser, og der er mange fine momenter. Dommerne lagde stor vægt på, at vi så de medvirkende i billedet, når de talte. Det giver nærvær. Alt for ofte bliver der ellers klippet væk, så dommerne understregede, at mange kunne lære meget af denne forbilledlige måde at anvende soundbites på.

Nomineret til Årets Korte Indslag, tv/web

Stephan Brandt Lilliecrona TV2 NYHEDERNE

Plejhjemsvelværd. Mere værdig pleje og et mere værdigt liv til landets svækkede ældre. Sådan lød det i uge 40, da regeringen, DF, Konservative og Liberal Alliance blev enige om at give én milliard kroner til landets kommuner.

Varighed: 04:08

Juryen: Det er lykkedes fotografen at få de vigtige billeder, der dokumenterer elendigheden og det uværdige liv, vi i nogle tilfælde byder vores ældre medborgere. Der er tre gode karakterer, der udtrykker sig klart, og det er respektfuldt filmet. Fotografen formår at holde fast og blive i øjeblikket, uden at krydse den usynlige grænse. Det er et klassisk nyhedsindslag, der er godt filmet, og vi er med hele vejen, også når journalisten kontakter personalet. Intet virker iscenesat, og undervejs får vi de nødvendige informationer bl.a. gennem grafik, som er velplaceret, uden at vi fjerner os fra historien.

Årets Åben Klasse, tv/web

Kenneth Lysbjerg Koustrup FOTOJOURNALISTSTUDERENDE, DMJX
& Louise Koustrup FOTOJOURNALISTSTUDERENDE, DMJX

Return to Infancy. De hændelser, der er sket i Claus' tidlige liv, har haft en stor betydning for ham. Frygten for tab og manglen på omsorg hviler stadig i ham, og han har en helt speciel måde at bearbejde det på. Hans livsstil er uden for normen, og det er svært at kombinere med et parforhold.

Juryen: Det er en stærk og fascinerende historie, der her bliver fortalt. Den er meget intenst filmet, og der er helt fra starten gjort meget ud af at tænke på, hvordan det er at være blind. Den er godt løst filmisk og giver plads til billederne, uden at vi skal ledes af en masse speak. I stedet får vi lov til at mærke ham, og vi tror på billederne. Historien går dybere og dybere ned i hans behov for ømhed og at være barn, og vi forstår undervejs, at det handler om den kærlighed, han ikke fik som lille. Derfor bliver det værdigt, og han fremstår med en stærk og voksen stemme i kontrast til de meget ømme billeder. Vi forstår og føler med ham, fordi fotografen gør.

Nomineret til Årets Åben Klasse, tv/web

Bax Lindhardt BERLINGSKE MEDIA/SCANPIX

Den sidste hvile. Krigen er først slut, når den sidste soldat er begravet. Russiske børn og unge graver stadig efter de soldater, der i mere end 70 år har ligget i skovbunden øst for Skt. Petersborg. De er i lære som patrioter.

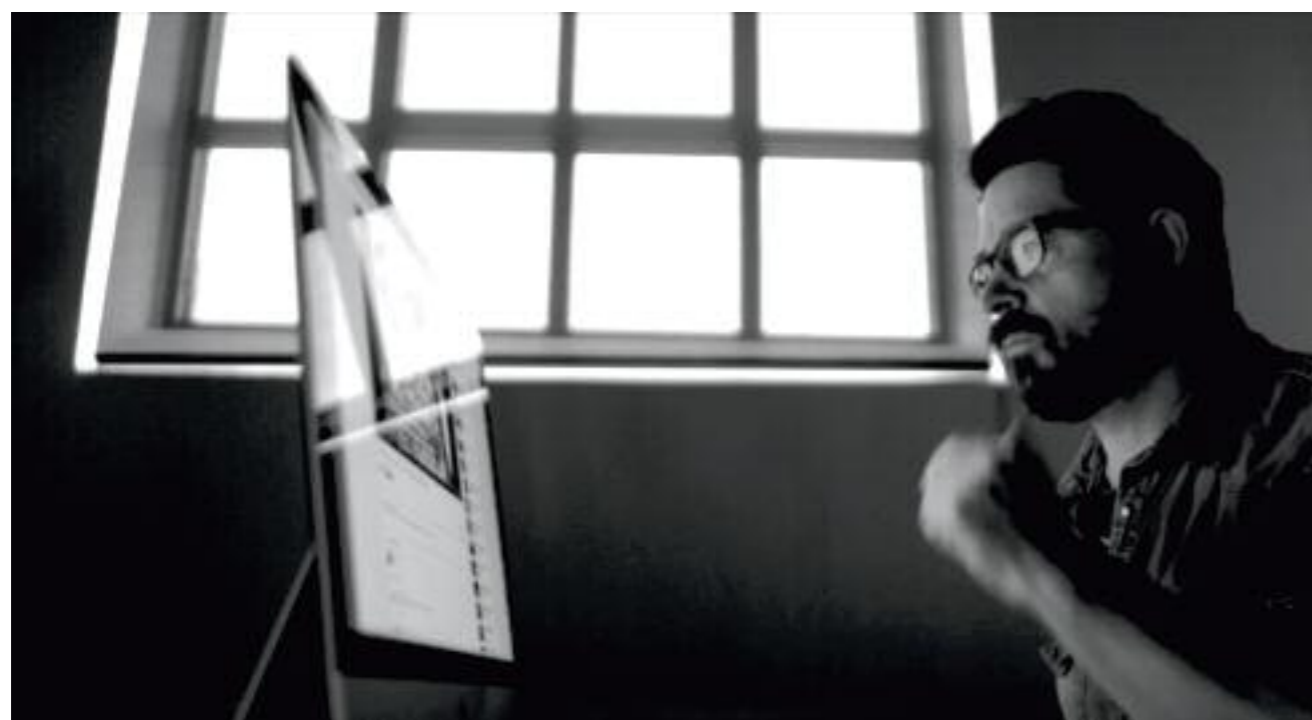
Juryen: Produktionen er flot og spændende sat op grafisk med et velfungerende bærende billede, gode stillbilleder og portrætter af børn. Det er en spændende, uventet og anderledes historie fra et sted, hvor man måske ikke troede, der lå en god fortælling. Det er ikke videoen, der bærer produktionen så meget som billederne og den gode tekst, der dog er lidt svær at læse i negativ.

IGEN EN 1. PRIS TIL EN EKSTRA BLADET-FOTOGRAF,
DENNE GANG FOR ÅRETS VIGTIGSTE UDLANDS-HISTORIE:

Nomineret til Årets Åben Klasse, tv/web

Henrik Kastenskov BOMBAY FLYING CLUB

Historien om en forudsigelig katastrofe. Borgerkrigen i Sydsudan er alt andet end letgennemskuelig. Siden december 2013 har en negativ spiral af etnisk motiveret vold, politiske intriger og en stærkt funderet stammekultur sendt omkring 2,5 millioner mennesker på flugt og truet med at få verdens yngste nation til at kollapse helt.

Juryen: Her er vi inde i journalistens værksted, og stemningen med den intense voice-over er lidt 'film noirsk', selv om temaet ligger et stykke fra krimigenren. Videoen er flot filmet med virkelig smukke billeder i supernær af computeren. Her er der kælet for detaljerne. Historien om, hvorfor dette land er i krig, er i virkeligheden simpel, men børnesoldaterne løfter den, fordi de understreger, at det hele fortsætter. Der er ikke så meget nærhed i billederne fra Afrika, hvilket måske skyldes sagens natur, og fortællingen kunne have vundet meget ved at blive tilført lidt dramaturgi.

EKSTRA BLADET STÆRKEST I REPORTAGE UDLAND

STORT TILLYKKE TIL RASMUS FLINDT PEDERSEN

**Ekstra
Bladet**

Størst i nyhedsbilledet

Leica SL

- A version of the future

Leica Boutique Copenhagen

Skoubogade 6 · 1159 Kbh. K · tlf. 33 14 12 15

leica@photografica.com

Årets Pressefotograf: Joachim Ladefoged

Trods sin spinkle fysik er Joachim Ladefoged (f. 1970) en af de helt tunge drenge i dansk fotografi. Han var en af de toneangivende fotografer bag nybruddet i dansk pressefotografi også kaldet "The Danish Wave" og har gennem de sidste 25 år haft en imponerende karriere herhjemme og ikke mindst internationalt. Når han i år bliver kåret som Årets Pressefotograf, er det en fin cirkel, der bliver sluttet.

Joachims fotografiske liv starter helt tilbage i teenageårene. Han troede egentlig, han skulle være professionel fodboldspiller, men en voldsom leddegigt tvang ham ned i en kørestol, og i stedet for at spille måtte han nøjes med at fotografere kammeraterne på banen.

Han kom heldigvis på benene igen, og på et højskoleophold blev han introduceret til verdens store fotografer, og interessen for fotografiet intensiverede. Tre år og et praktikophold hos en fotograf senere lykkedes det ham i 1991 at få en af de eftertragtede elevpladser på Aarhus Stiftstidende.

Men det var ikke altid lige populært blandt kollegerne på Aarhus Stiftstidende, når Joachim præsenterede dem for billeder med mange lag og uskarpe figurer i forgrunden – og selv om han passede sine daglige 5-7 opgaver, truede en af dem med at melde ham for at lave ting i fritiden.

Ny æstetik

Dansk pressefotografi var dengang i en brydningstid, og Joachim blev en af hovedpersonerne i det nybrud, som på mange måder repræsenterede overgangen fra det klassiske pressefotografi til fotojournalistikken og en helt ny æstetik.

I 1995 fik han et vikariat på Politiken og kunne nu lave alle de ting i arbejdstiden, som han tidligere brugte sin fritid på. Under en rejse til Jugoslavien i 1997 blev han sendt videre til Albanien, som var midt i et sammenbrud.

Her fotograferede han de billeder, der samme år vandt ham både førsteprisen og en tredjepris i World Press Photo. Ikke så lang tid efter gik han freelance og kom bl.a. ind i Magnum på prøve. Men da han blev far,

Foto: Casper Dalhoff

lagde han konfliktfotografiet på hylden og begyndte samtidig at fotografere i farve samt vælge nogle alternative motiver som bl.a. bodybuildere (som han får en Award for Excellence for i POY).

Ikke populært

Det var ikke populært hos Magnum, der smed ham på porten. I stedet kom han med i VII, og gennem årene har han med base i familiens hjem i Ry arbejdet for alverdens prestigefulde aviser og blade som bl.a. Time og N.Y. Times Magazine samt en masse kommercielle kunder.

Men i sommeren 2014 ringede han til fotochef Brian Karmark på Jyllands-Posten og fik tilbudt et tre måneders vikariat. Han har været der siden.

God til samarbejde

– Det var en god kapacitet at få for os og lige på det rigtige tidspunkt. Vi stod over for at lancere vores nye weekendmagasin W, hvor vi ville gøre ekstra meget ud af alle coverne, hvilket er hans spidskompetence, fortæller Brian Karmark.

– Jeg troede lidt, at han ville være en ensom ulv efter alle de mange år som freelancer. Men han er rigtig god til at samarbejde og vil også gerne tale om billeder. Vi har jo nogle helt vildt dygtige fotografer, men her kom der en med et anderledes indspark også på de helt almindelige dagligdags opgaver som fodbold og voxpops. Det er rart, at en avis som vores kan få en fyr som ham ind, fordi han har valgt at bo i Ry.

– Han har helt sikkert givet os noget uvurderligt, men vi har også givet ham et kollegialt miljø, som han har godt af. Han er også inspirerende, for han kan stadig se noget, som vi andre først kan se, når han viser det til os. ■

Af Irene Greve

Vice: Ung, vild og seriøs med fotografi

“Sådan laver du en prisvindende pornofilm”.

“Derfor er Danmarks udlændingepolitik i strid med menneskerettighederne”.

“Er Odense bedre end alle andre byer i Europa?”

“Mary Ellen Marks ikoniske billeder af den 13-årige sexarbejder Tiny”.

Sådan lyder fire overskrifter på forsiden af vice.com/en_dk, der alle er ledsaget af iøjnefaldende billeder. Traditionelle danske medier er i krise, og det er også gået ud over fotobestillingerne rundt omkring i landet. Men der er heldigvis lyspunkter, for der kommer også nye medier til.

Et af dem er Vice, der blev født i Montreal i 1994 som et punkblad, men som siden har vokset sig til et større medieimperium i den digitale og visuelle tidsalder. Det er ikke et ungdomsmedie i traditionel forstand, men det skabes af unge mennesker ud fra deres interesser, fascination og indignation.

Så det føles ungt og uhæmmet, men også fascinerende og interessevækkende, selv om man selv har passeret midt-i-fyrre-grænsen. Måske ikke mindst fordi billeder er en tydelig og vigtig del af deres kommunikation med målgruppen, som de bl.a. møder på Instagram og Facebook.

Åbenhed og nysgerrighed

Vice etablerede sig i Danmark i 2005 og er udkommet på dansk siden december 2015 som både trykt

(gratis) magasin og i en større on-lineversion. Benjamin Kürstein på 35 år, der udover at være medlem af årets jury også er chefredaktør for Vice i Danmark, er en af de ældste i den danske redaktion:

– Det er ret naturligt, at vi især fanger de unges interesse. De, der producerer indholdet, finder historier og ting, som har relevans for dem selv i deres liv. Vi baserer ikke indholdet på analyser og fokusgrupper, men har i stedet en lystbetonet tilgang, hvor vi angriber verden med åbenhed og nysgerrighed. Derfor skaber vi gode historier, som brugerne vil have, men måske ikke var klar over, de ville have.

– Vi beskæftiger os med det samfund, vi er en del af på godt og ondt, og vi kan tage fat på alt. Men det vigtigste er, at det er gennemarbejdede, gennemskrevne og velargumenterede historier. Så selv om vi tager et kulørt emne op, prøver vi altid at kvalificere det og bringe noget nyt til bordet, så vi ikke spilder folks tid. Denne vedholdende insisteren på, at tonen er uformel og i øjenhøjde med vores brugere, tror jeg, har gjort Vice til det, det er i dag.

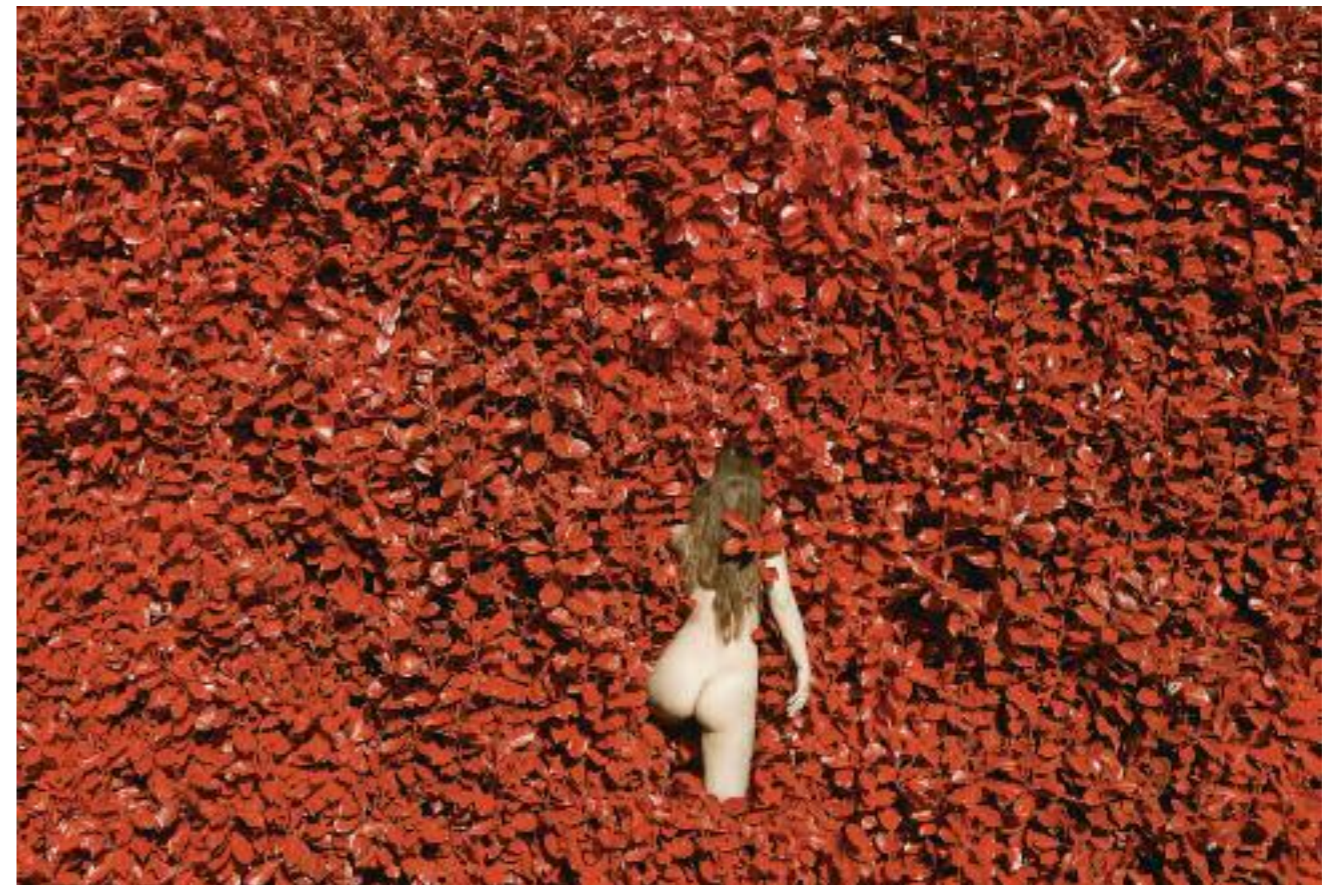
På den store klinge

Efter at have været freelancer og stringer for Ekstra Bladet i New York og asienkorrespondent for TV 2 i Singapore, rykkede Benjamin hjem i 2015. Det pas-

Nikolai Linares' serie med billeder af flygtninges ejendele er et godt eksempel på, hvad vi kan med fotografiet, siger Benjamin Kürstein fra Vice.

FOTO: Nikolai Linares

Vices fotopraktikant har bl.a. fotograferet en serie, der hylder den nøgne kvinde.

FOTO: Sarah Buthmann

sede med en åbning på Vice som chefredaktør, og det tilbud kunne han ikke sige nej til. Som både fotograf, videojournalist og korrespondent har han en profil, der passer godt med Vices filosofi, og de tager fotografiet alvorligt. Næsten hele forsiden af magasinet er et billede, der står helt rent, og klikker man på 'Photos' på hjemmesiden, vælter den ene fotoserie frem efter den anden. Benjamin forklarer:

– Fotografiet er en vigtig del af Vices dna, og det giver et andet nærvær, som vores brugere kan relatere sig til. Derfor kan en god historie også godt være en fortælling med gamle billeder. På redaktionsmøderne taler vi os let frem til, at historien skal være en fotoserie.

Mærk fotografen

Nikolais serie er også bragt af Vice i andre lande og ligger i skrivende stund på forsiden af den ameri-

kanske hjemmeside. På den måde bliver det også et godt udstillingsvindue for dansk fotografi. Lige nu bestiller Benjamin ca. to fotoserier om måneden, men han understreger, at Vice er i en opstartsfasen i Danmark, og at det meget gerne må blive til mange flere.

– Vi vil meget gerne have et godt samarbejde med dygtige danske fotojournalister og fotografer. – Det klassiske observerende fotografi er sjældent noget for os, vi vil gerne kunne mærke fotografen bag kameraet.

– Det er jo det særlige ved fotografer, at de tit kommer længere ud på kanten end journalisterne, og de skal bare blive ved med at have modet til at bryde grænser og opsøge nyt land. De laver fantastiske historier, men de kan måske godt blive lidt bedre til at samle det til en 'pakke' med nogle tekster og citater, der følger historien lidt mere til dørs. Billederne må især meget gerne være fra Danmark, for der er skarp konkurrence på det udenlandske materiale, hvor vi får virkelig gode serier tilbudt. ■

Af Irene Greve

Må man det?

En solrig onsdag i september sad hele Danmark og fulgte med på tv og på avisernes websites, da den vandrende flygtningestrøm nåede ind over vores grænser. Det var den foreløbige kulmination på den historie, som indtil videre mest havde berørt vores sydlige naboer.

Hen over sommeren havde vi set flygtninge ankomme i gummibåde til græske øer og derfra vandre op gennem Europa. Billeder af pigtråd, barske politisoldater, udmattede voksne, grædende børn, hjælpsomme europæere i store tyske byer samt skiftevis stålsatte og rådvilde europæiske politikere fyldte vores medier og dagligdag. Nu var den her, flygtningekaravanen. De var her, og nu var det vores motorvej, de vandrede på.

Medierne på motorvejen

Medierne er, hvor begivenhederne sker. Så selvfølgelig var der også et stort opbud i Sønderjylland. Ud på morgenen forlod ca. 300 flygtninge både mænd, kvinder og børn den skole i Frøslev, hvor de havde været indkvarteret natten over, og begyndte at vandre mod København ad motorvejen.

Politiet meldte ud, at motorvejen var spærret i området i begge retninger, men at de ikke ville gribe til magt og i stedet forsøge at skabe en dialog. De gjorde ved samme lejlighed opmærksom på, at det er ulovligt at gå på motorvejen – også for medierne. Gruppen af flygtninge vandrede roligt af sted i flere timer, og blandt dem befandt der sig både journalister, tv-hold og fotografer, der alle sendte nyhederne hjem løbende og efter eget udsagn i fin dialog med den tilstedeværende ordensmagt.

Nu sker der nok noget

Men da politiet ud på eftermiddagen alligevel vælger med en vis magtudøvelse at sætte flygtninge fra den bageste del af gruppen på busser, opstår der tumult, da den forreste del af gruppen opdager det. Politiet ved busserne er desuden ikke iført den kortærmede uniform som de øvrige, men bærer mørke heldragter.

Situationen falder dog hurtigt til ro, da den store del af gruppen vælger at vende om og fortsætte vandringen. Der går ca. 1,5 time mere i god ro og orden, og medierne fortsætter med at dække begivenheden nede fra motorvejen, indtil der dukker flere politibiler op bag mængden. Ifølge Ekstra Bladets fotograf Ernst van Norde var der nu tale om kampklædt politi i mandskabsvogne.

Næsten samtidig meddeler politiet medierne, at de ikke længere kan få lov til at følge med fra selve motorvejen, men skal gå ind på markerne. De udsteder også et overflyvningsforbud, så helikoptere ikke kan lave billeder af situationen fra luften med begrundelsen, at det skræmmer gruppen.

Til fagbladet Journalisten har fotograf Martin Lehmann fra Politiken fortalt følgende: "Jeg kan mærke, at nu sker der nok noget. Den ledende betjent siger, at ved næste afkørsel skal pressen forlade stedet. Jeg spørger, om det også gælder fotografer med pressekort. Og ja, det gør det. Han siger, at vi bliver anholdt, hvis vi ikke adlyder. Jeg spørger hvorfor. Men det kan han ikke forklare. Det er en ledelsesbeslutning".

Du er anholdt!

Martin Lehmann forlader herefter motorvejen med sine kolleger, og de diskuterer situationen. Men Martin mener ikke, at han journalistisk kan stå inde for beslutningen om ikke at være tilstede, hvor begivenhederne foregår, så han vælger som den eneste at vende tilbage til motorvejen. Her bliver han anholdt kl. 16.50, kørt til arresten og tilbageholdt i flere timer, hvor han var forhindret i at udføre sit arbejde.

De øvrige medier vælger at dække begivenhederne, så godt de kan inde fra markerne, der dog bliver til tæt buskads lidt længere fremme. Faktisk betyder det, at flere medier sidder fast omkring et vådområde og dermed ikke når frem til at dække en situation ved en afkørsel længere fremme, hvor de vandrende flygtninge møder en gruppe danskere af forskellig etnisk oprindelse.

Sagen er principiel

Hvem har ret – og hvad er der på spil? Skal man ikke bare efterkomme politiets anvisninger uden at diskutere, selv om det tydeligvis ikke er et spørgsmål om sikkerhed? Eller har medierne ret til at definere, hvornår en sag er vigtig nok til, at man skal være tilstede, uanset hvad politiet mener?

Sagen er dybt principiel og drejer sig ultimativt om retten til informationsfrihed. Den har dermed trådt til bl.a. diskussionen om offentlighedslovgivningen og mørklægningen af store dele af baggrunden for især ministeriernes beslutninger. Mediernes fælles rolle i samfundet er bl.a. at informere befolkningen om magthavernes gøren og laden, så vi som borgere kan tage stil-

Martin Lehmann blev anholdt, da han prøvede at passe sit arbejde som fotograf.

FOTO: Ernst van Norde

ling til deres ageren på et oplyst og veldokumenteret grundlag. Alligevel har sagen skabt stor debat medierne imellem.

Ifølge fagbladet Journalisten er alle de medier, som var på motorvejen, enige om, at politiets argumentation for bortvisningen fra motorvejen var usaglig. Men her hører enigheden op. Information ærgres sig efterfølgende over, at de ikke valgte at blive på motorvejen.

JP og TV 2 står ved deres beslutning om at efterkomme politiets ordre og følge med fra marker og skovstier. Men til Journalisten siger nyhedschef for TV 2 Mikkel Hertz: "Jeg synes, at det er et overgreb på informationsfriheden. Politiet har tydeligvis været i vildrede om, hvordan de skulle tackle den her situation".

Politiets egen redegørelse

I en redegørelse til fagbladet Journalisten understreger politiet, at de ikke traf beslutningen om at bortvise medierne fra selve motorvejen for at hindre "pressen i at dække situationen", uagtet at dette var konsekvensen.

I stedet beskriver de selv årsagen som følgende: "Politiets beslutning var således begrundet i hensynet til den offentlige fred og orden og for at afværge fare for personers sikkerhed. I beslutningen indgik også det faktum, at politiets forsøg på ved dialog at få gruppen af flygtninge og migranter til at forlade motorvejen, så den kunne genåbnes for den almindelige trafik, blev alvorligt forstyrret af tilstedeværelsen af andre personer end gruppen af migranter og flygtninge, herunder også pressens repræsentanter".

De skriver videre, at: "Da ikke alle repræsentanter for pressen efterkom politiets påbud om at forlade motorvejen, blev deres redaktioner kontaktet af politiets kommu-

nikationsafdeling, hvorefter de pågældende journalister forlod stedet". Redaktioner reagerer forskelligt i en sådan situation. Nogle vælger at lade den udsendte fotograf eller journalist i marken selv vurdere og selv træffe en beslutning, mens andre udsteder en ordre. Martin Lehmann befandt sig i den første kategori, og han valgte at handle ud fra sin journalistiske overbevisning.

Spørgsmål i retsudvalget

I et møde en uge senere i Folketingets Retsudvalg bad Johanne Schmidt-Nielsen (EL) justitsministeren om at redegøre for baggrunden for Martin Lehmanns anholdelse.

Samtidig bedes ministeren redegøre for, om han mener, at det i dette konkrete tilfælde var rimeligt og proportionalt at anholde fotografen, hvis man afvejer dennes eventuelle brud på reglerne mod almenhedens interesse i at følge udviklingen af flygtningesituationen i Danmark.

Justitsministerens svar var den samme redegørelse, som Syd- og Sønderjyllands Politi sendte til fagbladet Journalisten.

Politiken klagede over anholdelsen af Martin Lehmann til statsadvokaten, der valgte at afvise klagen. I skrivende stund er han derfor tiltalt for ikke at have efterkommet politiets anvisninger, og sagen er ironisk nok berammet til Unescos internationale Pressefrihedsdag den 3. maj 2016. I Politiken henviser tre eksperter i medie-jura til, at der ikke findes tidligere sager, der ligner nok til, at man kan sammenligne dem med den verserende. ■

Af Irene Greve

Kilder: Politiken, Journalisten, dr.dk, dmjx.dk, ft.dk

Årets fotobøger 2015

Headbangers

Jacob Ehrbahn

Powerhouse books

Kan man lave en interessant bog med billeder af folk, der kaster hovedet frem og tilbage til musik? Jacob Ehrbahn kan. Gennem flere år gik han til heavy-metalkoncerter på festivaler i Danmark, Sverige og Tyskland og lagde sig på ryggen under musikelskerne, mens de headbangede lystigt. I billederne fanger han ekstasen, energien og hengivelsen, så man får følelsen af, at kaos står stille et øjeblik.

Det gode boligliv

Kristine Kiilerich og Hans Engell

Realdania

Fotograf Kristine Kiilerich fik helt frie hænder til at løse opgaven, da hun blev bedt om at illustrere bogen om almene boliger, der markerer afslutningen af Realdanias projekt af samme navn. De valgte med hendes egne ord Kristine på grund af måden, hun anvender flash og store kærlighed til hverdagslivet. Bogen er også lige præcis fyldt med små, farverige intime glimt af livet, som vi kender det med leg, fest og væren.

ØHAVERNE PÅ HAVNEN I AARHUS Vinder af den første månedskonkurrence i december. Foto: Klaus Dreyer

KÆRE KOLLEGER Naturhistorisk Museum i Aarhus og Life Exhibitions afholder en månedlig fotokonkurrence (støttet af Nordea-fonden) gennem hele 2016. Konkurrencen er åben for alle. Vi leder efter gode billeder af bynatur fra alle årstider i Aarhus. Mødet mellem naturen og kulturen – blomsterne, bierne, fuglene, menneskene. HABITAT:AARHUS bliver i kulturbyåret 2017 en stor udendørs foto-udstilling, der varer det meste af sommeren. I 2016 viser vi de bedste konkurrencefotos på to mindre udstillinger.

Læs mere om konkurrencebetingelser og se de første billeder på WWW.HABITATAARHUS.DK. Vi glæder os til at se jeres billeder.

Stine Trier Norden & Søren Rud, Life Exhibitions

Inuit Vol. I

Dennis Lehmann og Lasse Bak Mejlvang

MTHM Books

Hvad vil det sige at være inuit i dag? Det spørgsmål stillede fotografene Dennis Lehmann og Lasse Bak Mejlvang sig selv og hinanden. Som titlen antyder, er bogen den første af forhåbentlig flere i et større projekt, der gennem billeder og skreven journalistik udforsker livet for den moderne inuit. Vol. I beskriver livet og forholdet mellem yderdistriktet Upernavik i nord og byen Sisimiut i syd, der begge ligger på Grønlands vestkyst.

Never Learned to Dance

Gregers Tycho

MTHM Books

Gregers Tycho voksede op på Smedegade i Roskilde. Lige over for familiens hus lå Psykiatrisk Center Sct. Hans, som hans barnesind opfattede som et mystisk og småfarligt sted. Hvem var det, der boede derinde? Hvilket liv havde de? Som voksen er han vendt tilbage til Sct. Hans og det socialpsykiatriske bosted Lindegårdshusene og har endelig fået det blik ind bag murene, han ønskede sig som barn.

Mine historier

Lars Kristian Mikkelsen

Skulkenborg

Lars Kristian Mikkelsen har samlet en stor mængde af billeder fra sine mange år som fotograf. Bogen fungerer som en slags retrospektiv udstilling over hans levned med en stor variation af fotografier fra reportage-rejser til mere dagligdags opgaver. Bogen er krydret med små underholdende historier.

#365odense

Rikke Madsen

Selvudgivet

Rikke Madsen besluttede sig for at tage et billede af et sted i Odense hver dag i et helt år med sin iPhone for at inspirere de andre bysbørn til at se og opleve byen på en ny og mere positiv måde. Resultatet er blevet en personlig skildring af byens historie, men også af dens fremtid. Fra februar til oktober 2016 er billederne udstillet på byggehegnet i Thomas B. Thriges Gade i Odense.

Vejle Fjord – Historie, natur, mennesker, kultur

Fotografer Mette Mørk og Mads Hansen,

div. forfattere, red. Poul Porskær Poulsen

Byhistorisk Selskab Vejle

Bogen er både en billedbog og en hel masse fortællinger om området omkring Vejle Fjord udgivet i anledning af Byhistorisk Selskab Vejles 25 års jubilæum. Billederne er både gamle og helt nye af hele områdets smukke natur og historiske bygninger.

Jyllands-Posten er helt igennem sin egen.

Det er Joachim også.

Tillykke til Årets Pressefotograf
Joachim Ladefoged

Jyllands-Posten

Foto: Claus Fisker

Foto: Sigrid Nygaard

To billeder – samme historie

Mange husker særligt to forskellige billeder fra flygtningesituationen i Danmark 2015. Begge billeder har hver især fået uhyre meget opmærksomhed i resten af verden. De er taget med to dages mellemrum, men ved samme slags begivenhed, og på begge billeder er en dansker i centrum. Men de viser to modsatte sider af, hvordan vi ser os selv som danskere: Den side vi elsker, og den vi hader. Den ene er en humanistisk helt i uniform, der understreger forskellen på Danmark og systemerne i de lande, som flygtningene flygter fra. Den anden er personificeringen af frygten for det fremmede, af lilleputlandets grimme indre svinehund.

Tilsammen udgør de et uomgængeligt bevis på pressefotografets styrke, når det er bedst. Det er dokumentation af en begivenhed i danmarkshistorien på godt og ondt. Og skulle nogen være i tvivl, så er Danmark en del af verden – og verden kigger med.

Spyttemanden

Den 7. september stod fotochef på Information Sigrid Nygaard på en bro over motorvejen et stykke fra Rødby og fotograferede en gruppe af kvinder, mænd og børn på flugt, der vandrede i retning af København for at komme til Sverige. Ved siden af hende stod en mand, der spyttede på de vandrende og råbte, at de skulle skride hjem.

Sigrid lagde billedet på sin egen facebookside, og så gik det viralt. I løbet af ganske kort tid var han kendt og foragtet som 'spyttemanden', der fik nettet til "syde". Damen på billedet måtte stå frem og afkræfte, at hun var hans kone, men derimod aktivitetsleder for Røde

Kors i Rødbyhavn. Historien voksede. Washington Post udråbte billedet til symbolet på den skandinaviske splittelse i flygtningespørgsmålet. Politiet fandt frem til manden og sigtede ham for racisme og vold, og 'spyttemand' kom på Dansk Sprognævns liste over nye ord i 2015.

Den rare og lækre politimand

To dage efter, den 9. september, var Claus Fisker og Michael Drost-Hansen (se vinderen af kategorien Nyheder Danmark) blandt de fotografer og journalister, der fulgte gruppen af flygtninge, som vandrede på den sønderjyske motorvej fra Padborg. Efter nogle timers vandring stoppede gruppen for at tage et hvil. Blandt dem var den irakiske pige seksårige Noor Al-Saedi, der tilsyneladende ikke var træt nok til at sidde stille, men i stedet fandt en dansk politimand, der gad at lege.

Begge fotografer fangede situationen, og deres billeder gik for alvor verden rundt både viralt og på de store udenlandske medier, der kaldte dem "hjertervarmende". Alene på en enkelt hjemmeside blev Claus Fiskers billede set af 1,2 mio. mennesker, og rigtig mange kommenterede på, hvor attraktiv den anonyme politimand var.

Berlingske fandt pigen i Sverige en uges tid senere, og hun benyttede lejligheden til at takke politimanden for at ville lege. ■

Af Irene Greve

Kilder: b.dk, bt.dk, washingtonpost.com, politiken.dk, independent.co.uk

*Bestil allerede nu og få en
toppris for dit brugte udstyr...*

PHOTOGRAFICA

NYT & BRUGT

2015 blev et barsk år. Et år vi ikke glemmer så let, fordi noget fundamentalt forandrede sig for os. Verden bankede ikke bare på døren, den bankede døren ind. Så hvis vi troede, at vi kunne dukke hovedet og holde os fri af de bevægelser, der er i gang i verden, blev vi klogere.

Knapt var vi kommet os over chokket i Paris, før Danmark blev såret af en terror, der kom inde fra vores egne rækker. To modige mænd mistede livet – det gjorde deres drabsmand også. En usårlighed blev tabt, men københavnernes gik på gaden og tændte lys i februar mørket. Så blev Paris ramt igen af et endnu ondere og endnu mere kalkuleret angreb, og vi spekulerer på, hvornår det sker igen og hvor.

Men den største forandring kom sejlene i små gummibåde. De, der ikke druknede undervejs, gik i land, forkomne, trætte og på udkig efter et sikkert sted at starte et nyt liv. Så vandrede de, kørte i tog og busser og vandrede igen. Ind over vores åbne grænser og op ad vores motorveje.

Inden da gik vi til valg, og i december stemte vi igen. Men ikke et eneste foto af disse valg handlinger eller af en politiker er nomineret i år. Det var af betydning, men bare ikke vigtigt nok i det store billede. Til gengæld foregår der en krig af stor betydning, som vi gerne ville vise billeder af. Det er desværre umuligt. Så den er ikke med – kun nogle af dens konsekvenser og en mand, der har været dens gidsel.

Skønheden, poesien og hverdagen er altid vigtige, så de er med. Og døden. Men selvfølgelig ikke helt som du plejer at se den. Så åbn øjnene og se godt efter. For i dag bor vi i en ny virkelighed, og den virkelighed træder frem i Årets Pressefoto 2015.

AJOUR

aaretspressefoto.dk

ISSN 0109-0440

ISBN 978-87-92816-98-6

128 kr. inkl. moms (vejl. pris)